ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 12. októbra 2011 *

Vo veci T-38/05,

Agroexpansión, SA, so sídlom v Madride (Španielsko), v zastúpení: J. Folguera Crespo a P. Vidal Martínez, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: F. Castillo de la Torre, É. Gippini Fournier a J. Bourke, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie K(2004) 4030 v konečnom znení z 20. októbra 2004 týkajúceho sa konania o uplatnení článku 81 ods. 1 [ES] (vec COMP/C.38.238/B.2 – Surový tabak – Španielsko), ako aj návrh na zníženie pokuty uloženej žalobkyni v tomto rozhodnutí,

* Jazyk konania: španielčina.

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory O. Czúcz, sudcovia I. Labucka a K. O'Higgins (spravodajca),

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. septembra 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

A — *Žalobkyňa a správne konanie*

1 Žalobkyňa, spoločnosť Agroexpansión, SA, je jedným zo štyroch podnikov, ktoré sa v Španielsku zaoberajú sa prvotným spracovaním surového tabaku (ďalej len „spracovatelia").

2 Ďalšími tromi spracovateľmi sú: Compañia española de tabaco en rama, SA (ďalej len „Cetarsa“), Tabacos Españoles, SL (ďalej len „Taes“) a World Wide Tobacco España, SA (ďalej len „WWTE“).

3 Žalobkyňa bola pôvodne rodinným podnikom. Založil ju v roku 1988 pán B., ktorý bol jej generálnym riaditeľom až do konca roku 2004. V rokoch 1994 až 1997 jej kapitál vlastnili rovným dielom manželka pána B. a španielska spoločnosť WW Marpetrol, SA.

4 Dňa 18. novembra 1997 nadobudla spoločnosť Intabex Netherlands BV (ďalej len „Intabex“) všetky akcie žalobkyne. Spoločnosť Intabex bola v tom čase súčasťou skupiny spoločností Intabex, ktorú v apríli 1997 nadobudla spoločnosť Dimon Inc.

5 Spoločnosť Dimon je americká spoločnosť so sídlom vo Virgínii (Spojené štáty). Je materskou spoločnosťou skupiny tvorenej stovkou spoločností pôsobiacich v odvetví tabaku (ďalej len „skupina Dimon“). Jej hlavnou činnosťou je dodávanie spracovaného tabaku výrobcom cigariet. Na tieto účely sa zásobuje spracovaným tabakom najmä u žalobkyne.

6 Dňa 3. a 4. októbra 2001 vykonala Komisia Európskych spoločenstiev na základe informácií, že španielski spracovatelia a výrobcovia surového tabaku sa dopustili porušenia článku 81 ES, prešetrovanie podľa článku 14 nariadenia č. 17 Rady zo 6. februára 1962, Prvého nariadenia implementujúceho články [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 13, s. 204), v priestoroch troch spracovateľov, a to žalobkyne, Cetarsa a WWTE, ako aj v priestoroch Asociación Nacional de Empresas Transformadoras de Tabaco (ďalej len „Anetab“).

7 Komisia vykonala 3. októbra 2001 prešetrovanie aj v priestoroch Maison des métiers du tabac a 5. októbra 2001 v priestoroch Fédération européenne des transformateurs de tabac (ďalej len „FNCT“).

8 Listom zo 16. januára 2002 spracovatelia a Anetab s odkazom na oznámenie Komisie o neukladaní alebo znižovaní pokút vo veciach kartelov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 207, s. 4, ďalej len „oznámenie o spolupráci“), oznámili Komisii ochotu spolupracovať.

9 Listom z 21. januára 2002 predložili Komisii určité informácie.

10 Žalobkyňa a spoločnosti Cetarsa a WWTE poskytli Komisii niektoré dodatočné informácie v listoch z 15. februára 2002 a spoločnosť Taes urobila to isté listom z 18. februára 2002.

11 Komisia potom zaslala spracovateľom, Anetab a FNCT na základe článku 11 nariadenia č. 17 niekoľko žiadostí o informácie. O informácie požiadala aj španielske ministerstvo poľnohospodárstva, rybolovu a potravinárstva v súvislosti so španielskou právnou úpravou v oblasti poľnohospodárskych výrobkov.

12 Dňa 11. decembra 2003 začala Komisia konanie, ktoré je základom tejto veci, a prijala oznámenie o výhradách, ktoré zaslala dvadsiatim spoločnostiam alebo združeniam, vrátane spracovateľov, Dimon, Intabex, Anetab, FNCT a Deltafina SpA. Deltafina je talianska spoločnosť, ktorej hlavným predmetom činnosti je prvotné spracovanie surového tabaku v Taliansku a obchodovanie so spracovaným tabakom. Patrí do rovnakej skupiny spoločností ako Taes, teda do skupiny, na čele ktorej je americká spoločnosť Universal Corp.

13 Predmetné podniky a združenia mali prístup k vyšetrovaciemu spisu Komisie vo forme kópie na CD-ROMe, ktorý im bol zaslaný, a ako odpoveď na výhrady vznesené Komisiou predložili písomné vyjadrenia.

14 Dňa 29. marca 2004 sa uskutočnilo vypočutie.

15 Po porade s poradným výborom pre obmedzujúce dohody a dominantné postavenie a s ohľadom na konečnú správu úradníka pre vypočutie prijala Komisia 20. októbra 2004 rozhodnutie K(2004) 4030 v konečnom znení týkajúce sa konania podľa článku 81 ods. 1 [ES] (vec COMP/C.38.238/B.2) – Surový tabak – Španielsko (ďalej len „napadnuté rozhodnutie"), ktorého zhrnutie je uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* z 19. apríla 2007 (Ú. v. EÚ L 102, s. 14).

B — *Napadnuté rozhodnutie*

16 Napadnuté rozhodnutie sa týka dvoch horizontálnych kartelov uzavretých a uskutočnených na španielskom trhu so surovým tabakom.

17 Prvý kartel, ktorý zahŕňal spracovateľov a spoločnosť Deltafina, mal za cieľ stanoviť každoročne na obdobie rokov 1996 – 2001 (maximálnu) priemernú dodaciu cenu pre každú odrodu surového tabaku bez ohľadu na kvalitu, ako aj podiel množstiev každej odrody surového tabaku, ktorý mohol každý spracovateľ vykúpiť od výrobcu (pozri najmä odôvodnenia č. 74 až 76 a 276 napadnutého rozhodnutia). Od roku 1999 do roku 2001 si spracovatelia a spoločnosť Deltafina medzi sebou dohodli aj cenové rozpätia podľa stupňa kvality každej odrody surového tabaku, ktoré sú uvedené v tabuľkách, ktoré tvoria prílohu k „pestovateľským zmluvám", ako aj „ďalšie podmienky",

a síce priemerné minimálne ceny pre výrobcov alebo skupiny výrobcov (pozri najmä odôvodnenia č. 77 až 83 a 276 napadnutého rozhodnutia).

18 Pre kartel opísaný v bode 17 vyššie sa bude ďalej používať termín „kartel spracovateľov".

19 Druhý kartel identifikovaný v napadnutom rozhodnutí zahŕňal tri španielske poľnohospodárske odborové organizácie, a síce Asociación agraria de jóvenes agricultores (ďalej len „ASAJA"), Unión de pequeños agricultores (ďalej len „UPA") a Coordinadora de organizaciones de agricultores y ganaderos (ďalej len „COAG"), ako aj Confederación de cooperativas agrarias de España (ďalej len „CCAE"). Cieľom tohto kartelu bolo stanoviť každoročne počas obdobia rokov 1996 – 2001 cenové rozpätie podľa stupňa kvality každej odrody surového tabaku, ktorá je uvedená v tabuľkách, ktoré tvoria prílohu k „pestovateľským zmluvám", ako aj „ďalšie podmienky" (pozri najmä odôvodnenia č. 77 až 83 a 277 napadnutého rozhodnutia).

20 Pre kartel opísaný v bode 19 vyššie sa bude ďalej používať termín „kartel zástupcov výrobcov".

21 Komisia v napadnutom rozhodnutí dospela k záveru, že každý z týchto kartelov predstavuje jediné a nepretržité porušenie článku 81 ods. 1 ES (pozri najmä odôvodnenia č. 275 až 277 napadnutého rozhodnutia).

22 V článku 1 napadnutého rozhodnutia Komisia pripísala zodpovednosť za kartel spracovateľov spracovateľom, spoločnosti Deltafina, spoločnosti Dimon a materským spoločnostiam spoločnosti WWTE, teda spoločnostiam Standard Commercial Corp. (ďalej len „SCC"), Standard Commercial Tobacco Co., Inc. (ďalej len „SCTC") a Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd (ďalej len „TCLT"), a zodpovednosť za kartel zástupcov výrobcov združeniam ASAJA, UPA, COAG a CCAE (ďalej len spoločne „zástupcovia výrobcov").

23 V článku 2 napadnutého rozhodnutia Komisia týmto podnikom a zástupcom výrobcov nariadila, aby okamžite ukončili, ak tak už neurobili, porušenia uvedené v článku 1 a aby sa v budúcnosti zdržali akéhokoľvek obmedzujúceho postupu s rovnakým alebo podobným cieľom alebo účinkom.

24 V článku 3 napadnutého rozhodnutia Komisia uložila uvedeným podnikom, ako aj zástupcom výrobcov pokuty, pričom spoločnosť Dimon zaviazala ako spoločne a nerozdielne zodpovednú za zaplatenie pokuty uloženej žalobkyni a spoločnosti SCC, SCTC a TCLT ako spoločne a nerozdielne zodpovedné za zaplatenie pokuty uloženej spoločnosti WWTE (pozri body 67 a 68 nižšie).

C — *Adresáti napadnutého rozhodnutia*

25 Bod 2.4 napadnutého rozhodnutia je venovaný otázke adresátov (odôvodnenia č. 357 až 400 napadnutého rozhodnutia).

26 Komisia v ňom najskôr uviedla, že je preukázané, že spracovatelia a Deltafina boli priamymi účastníkmi kartelu spracovateľov a zástupcovia výrobcov priamymi účastníkmi kartelu zástupcov výrobcov, takže každý z týchto podnikov a každé z týchto združení „musí niesť zodpovednosť za porušenie a je preto adresátom [napadnutého rozhodnutia]“ (odôvodnenia č. 357 a 358 napadnutého rozhodnutia). V odôvodneniach č. 359 až 369 tohto rozhodnutia posúdila konkrétne úlohu spoločnosti Deltafina v karteli spracovateľov.

27 Komisia potom preskúmala otázku pripísateľnosti protiprávneho správania dcérskej spoločnosti jej materskej spoločnosti a uviedla, že v prejednávanej veci sa táto otázka vynára v troch prípadoch, a to v prípade žalobkyne, spoločnosti WWTE a spoločnosti Taes (odôvodnenia č. 370 až 400 napadnutého rozhodnutia).

28 Komisia v tomto ohľade po prvé pripomenula zásady, ktoré sa podľa nej uplatnia v tejto oblasti (odôvodnenia č. 371 až 374 napadnutého rozhodnutia).

29 Konkrétne uviedla:

— na určenie, či sa materská spoločnosť má považovať za zodpovednú za protiprávne správanie svojej dcérskej spoločnosti, je potrebné preukázať, že dcérska spoločnosť „neurčuje svoje konanie na trhu samostatne, ale v podstate vykonáva pokyny, ktoré jej dáva materská spoločnosť“ (rozsudok Súdneho dvora zo 14. júla 1972, Imperial Chemical Industries/Komisia, 48/69, Zb. s. 619, body 132 a 133),

— ak vlastní materská spoločnosť celé základné imanie dcérskej spoločnosti, podľa ustálenej judikatúry sa možno oprávnene domnievať, že skutočne vykonáva rozhodujúci vplyv na jej správanie (rozsudky Súdneho dvora z 25. októbra 1983, AEG-Telefunken/Komisia, 107/82, Zb. s. 3151, bod 50, a zo 16. novembra 2000, Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, C-286/98 P, Zb. s. I-9925, bod 29; rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, nazvaný „PVC II“, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Zb. s. II-931, body 961 a 984),

— túto domnienku možno potvrdiť „osobitnými činiteľmi, ktoré sú vlastné pre určité prípady“,

— v prípade, ak dcérske spoločnosti nie sú pod 100 % kontrolou, môže podľa Súdneho dvora materská spoločnosť ovplyvňovať spôsob konania svojej dcérskej spoločnosti vtedy, ak v okamihu, keď došlo k porušeniu, vlastní podiel zodpovedajúci väčšine jej základného imania (rozsudok Imperial Chemical Industries/Komisia, už citovaný, bod 136) alebo ak je „sústavne“ informovaná o činnostiach tejto dcérskej spoločnosti a priamo určuje jej správanie (rozsudok AEG-Telefunken/Komisia, už citovaný, bod 52),

— podľa ustálenej judikatúry treba v kontexte súťažného práva pod pojmom „podnik“ rozumieť hospodársku jednotku z hľadiska predmetu dohody, o ktorú ide, aj keď je z právneho hľadiska táto hospodárska jednotka zložená z viacerých fyzických alebo právnických osôb (rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, HFB a. i./Komisia, T-9/99, Zb. s. II-1487, bod 66, odkazujúci na rozsudok Súdneho dvora z 12. júla 1984, Hydrotherm Gerätebau, 170/83, Zb. s. 2999, bod 11).

30 Po druhé Komisia pred podrobnejším preskúmaním prípadov žalobkyne a WWTE v odôvodnení č. 375 napadnutého rozhodnutia uviedla:

„V danom prípade sú traja zo štyroch španielskych spracovateľov kontrolovaní (100 % a 90 %) medzinárodnými americkými spoločnosťami. Okrem iného existujú ďalšie skutkové okolnosti potvrdzujúce domnienku, že konanie [žalobkyne] a WWTE musí byť pripísané ich materským spoločnostiam. V takom prípade sa obidve spoločnosti, materská spoločnosť aj jej dcérska spoločnosť, musia považovať za solidárne zodpovedné za porušenia konštatované v… [napadnutom] rozhodnutí.“

31 V odôvodnení č. 376 napadnutého rozhodnutia Komisia dodala:

„[Naopak], po zaslaní oznámenia o výhradách a vypočutí účastníkov konania sa ukázalo, že dôkazy obsiahnuté v spise nemôžu odôvodniť obdobný záver, pokiaľ ide o účasť Universal… a Universal Leaf [Tobacco Co. Inc.] v spoločnostiach Taes a Deltafina. V skutočnosti [okrem] väzby medzi materskými a dcérskymi spoločnosťami neobsahoval spis žiadne informácie o materiálnej účasti spoločností Universal… a Universal Leaf na skutočnostiach preskúmávaných v [napadnutom rozhodnutí]. Nie je preto namieste, aby im bolo určené rozhodnutie v tejto veci. Rovnaký záver by sa mal tým viac vzťahovať na spoločnosť Intabex, keďže jej 100 % účasť v [žalobkyni] bola výsostne finančná."

32 V odôvodneniach č. 377 až 386 napadnutého rozhodnutia skúmala Komisia prípad žalobkyne.

33 Komisia najmä poukázala na to, že od druhého polroka roku 1997 žalobkyňu úplne ovládala spoločnosť Dimon, a to prostredníctvom svojej 100 % vlastnenej dcérskej spoločnosti Intabex (odôvodnenie č. 377 napadnutého rozhodnutia). Komisia z toho vyvodzuje, že je oprávnené sa domnievať, že prinajmenšom od tohto okamihu vykonávala spoločnosť Dimon rozhodujúci vplyv na správanie žalobkyne (odôvodnenie č. 378 prvá veta napadnutého rozhodnutia). Komisia dodala, že ďalšie skutočnosti obsiahnuté v spise, ktoré opisuje v odôvodnení č. 379 napadnutého rozhodnutia, potvrdzujú „domnienku, [podľa ktorej] spoločnosť Dimon mohla vykonávať rozhodujúci vplyv" (odôvodnenie č. 378 druhá veta napadnutého rozhodnutia). V odôvodnení č. 380 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že z vyššie uvedeného vyplýva, že „spoločnosť Dimon bola informovaná o praktikách svojej dcérskej spoločnosti, ktoré sú predmetom tohto rozhodnutia, ako aj o kontexte, v akom boli vykonávané, a keďže spoločnosť Dimon od roku 1997 [vlastnila] celé základné imanie svojej dcérskej spoločnosti, mohla skutočne vykonávať vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti". V odôvodnení č. 382 uvedeného rozhodnutia Komisia spresnila, že „skutkové

okolnosti, na ktoré [žalobkyňa] upozornila spoločnosť Dimon vo svojej korešpondencii, mali u tejto spoločnosti vyvolať okamžitú reakciu buď v tom zmysle, že by sa primerane dištancovala od akéhokoľvek možného porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, alebo v tom zmysle, že by požadovala, aby vedenie [žalobkyne] ukončilo akékoľvek potenciálne protisúťažné správanie“, a potom konštatovala, že „spoločnosť Dimon nakoniec nič také neurobila“.

34 Komisia okrem toho v odôvodnení č. 381 napadnutého rozhodnutia dospela k záveru, že tvrdenia, ktoré spoločnosť Dimon uviedla vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách s cieľom preukázať, že žalobkyňa konala na trhu samostatne, sú nedôvodné.

35 Nakoniec Komisia odmietla tvrdenie spoločnosti Dimon, podľa ktorého porušila zásadu zákazu diskriminácie tým, že túto spoločnosť považuje za zodpovednú za protiprávne správanie jej dcérskej spoločnosti, hoci materskú spoločnosť spoločnosti Cetarsa, t. j. Sociedad estatal de participaciones industriales (ďalej len „Sepi“) za zodpovednú za protiprávne správanie jej dcérskej spoločnosti nepovažovala. Komisia odôvodnila toto rozdielne zaobchádzanie skutočnosťami, že na rozdiel od toho, čo tvrdila spoločnosť Dimon, „[jej] spis… neobsahuje priamu komunikáciu medzi spoločnosťami Cetarsa a Sepi v súvislosti s predmetom prejednávanej veci“, „účasť Sepi v spoločnosti Cetarsa je v zásade finančná, podobne ako je to vo vzťahu medzi spoločnosťou Intabex a [žalobkyňou]“, „spoločnosť Cetarsa (na rozdiel od [žalobkyne]) združuje všetky činnosti spracovania tabaku v rámci skupiny Sepi a z rovnakého dôvodu je zjavne riadená samostatne“ a nakoniec „spoločnosť Cetarsa nie je 100 % dcérskou spoločnosťou spoločnosti Sepi“ (odôvodnenie č. 384 napadnutého rozhodnutia).

36 Na základe týchto rôznych skutočností Komisia dospela k záveru, že spoločnosť Dimon „musí byť so [žalobkyňou] spoločne zodpovedná za správanie žalobkyne opísané v [napadnutom rozhodnutí] počas obdobia od druhej polovice roku 1997 do 10. augusta 2001“ (odôvodnenie č. 386 napadnutého rozhodnutia).

37 V odôvodneniach č. 387 až 400 napadnutého rozhodnutia Komisia skúmala prípad spoločnosti WWTE. Konštatovala, že počas obdobia od roku 1995 do mája 1998 WWTE bola spoločne kontrolovaná zo strany SCC (prostredníctvom SCTC a TCLT) a prezidentom spoločnosti WWTE a jeho rodinou a uviedla viacero skutočností, ktoré preukazovali, že počas tohto obdobia SCC „a/alebo jej dcérske spoločnosti" vykonávali skutočný vplyv na správanie WWTE v Španielsku (odôvodnenie č. 391 napadnutého rozhodnutia). Pokiaľ ide o obdobie od mája 1998 až do dátumu vydania napadnutého rozhodnutia, Komisia uviedla rad skutočností, ktoré preukazujú, že SCC mala nad WWTE výlučnú kontrolu, či už priamo alebo prostredníctvom spoločností SCTC a TCLT, a vykonávala rozhodujúci vplyv na jej obchodnú politiku. Dodala, že „tvrdenia predložené zo strany SCC v jej odpovedi na oznámenie o výhradách neodôvodňujú v tejto súvislosti odlišný záver" (odôvodnenie č. 399 napadnutého rozhodnutia). Vzhľadom na tieto rôzne skutočnosti Komisia dospela k záveru, že prinajmenšom od roku 1996 vykonávali „SCC a/alebo jej dcérske spoločnosti SCTC a TCLT" rozhodujúci vplyv na obchodnú politiku WWTE, a preto musia byť považované za solidárne zodpovedné za praktiky, ktoré sú poslednej uvedenej spoločnosti vytýkané, a musia byť zahrnuté medzi adresátov napadnutého rozhodnutia (odôvodnenie č. 400 napadnutého rozhodnutia).

D — *Určenie výšky pokút*

38 Komisia v odôvodneniach č. 404 až 458 napadnutého rozhodnutia skúmala otázku pokút, ktoré majú byť uložené jeho adresátom.

39 Výšku pokút Komisia určila v závislosti od závažnosti a dĺžky trvania predmetných porušení, teda dvoch kritérií, ktoré výslovne uvádza článok 23 ods. 3 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) a článok 15 ods. 2 nariadenia č. 17, ktoré bolo podľa znenia napadnutého

rozhodnutia uplatniteľné v čase týchto porušení (odôvodnenia č. 404 a 405 napadnutého rozhodnutia).

40 Na stanovenie výšky pokuty uloženej každému z adresátov Komisia uplatnila metódu definovanú v usmerneniach k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 [UO] (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171, ďalej len „usmernenia"), aj keď na ne výslovne neodkázala. V napadnutom rozhodnutí Komisia tiež zhodnotila, či a v akom rozsahu adresáti splnili požiadavky stanovené v oznámení o spolupráci.

1. *Východisková suma pokút*

41 Najskôr Komisia v odôvodnení č. 414 napadnutého rozhodnutia kvalifikovala porušenia ako „veľmi závažné" po tom, ako v odôvodneniach č. 408 až 413 tohto rozhodnutia skúmala ich povahu, ich konkrétny dosah na trh, veľkosť relevantného geografického trhu a veľkosť trhu predmetného tovaru.

42 Potom Komisia v odôvodnení č. 415 napadnutého rozhodnutia zastávala názor, že treba „zohľadniť osobitnú váhu každého podniku, a teda skutočný vplyv jeho protiprávneho konania na hospodársku súťaž, aby bol odstrašujúci účinok pokuty uloženej každému podniku primeraný protiprávnemu konaniu, ktoré treba potrestať".

43 Komisia rozlišovala medzi kartelom spracovateľov (odôvodnenia č. 416 až 424 napadnutého rozhodnutia) a kartelom zástupcov výrobcov (odôvodnenia č. 425 až 431 napadnutého rozhodnutia).

44 Pokiaľ ide o kartel spracovateľov, Komisia sa po prvé domnievala, že „pokuty sa majú odstupňovať podľa podielu na protiprávnom konaní a postavenia, ktoré má každý predmetný účastník na trhu“ (odôvodnenie č. 416 napadnutého rozhodnutia).

45 V tejto súvislosti Komisia vyhlásila, že „najvyššia východisková suma pokuty má byť uložená spoločnosti Deltafina z dôvodu jej popredného postavenia na trhu ako hlavného odberateľa španielskeho spracovaného tabaku“ (odôvodnenie č. 417 napadnutého rozhodnutia).

46 Pokiaľ ide o spracovateľov, Komisia sa domnievala, že „podiel“ týchto spracovateľov na protiprávnych postupoch „možno zhruba považovať za podobné“ (odôvodnenie č. 418 napadnutého rozhodnutia). Zastávala však názor, že treba zohľadniť rozličnú veľkosť každého z predmetných spracovateľov a ich podiely na trhu, a na tomto základe ich rozdelila do troch kategórií.

47 Komisia tak zaradila spoločnosť Cetarsa do prvej kategórie kvalifikovanej ako „osobitná“, pretože bola „zďaleka najväčším španielskym spracovateľom“, a z toho dôvodu jej bolo potrebné uložiť najvyššiu východiskovú sumu (odôvodnenie č. 419 napadnutého rozhodnutia). Žalobkyňu a spoločnosť WWTE zaradila do druhej kategórie, pričom uviedla, že každá z týchto spoločností má približne 15 % podiel na trhu a treba im uložiť rovnakú východiskovú sumu (odôvodnenie č. 420 napadnutého rozhodnutia). Napokon spoločnosť Taes bola zaradená do tretej kategórie, lebo jej podiel na trhu bol len 1,6 %, a bolo jej teda potrebné uložiť najnižšiu východiskovú sumu (odôvodnenie č. 421 napadnutého rozhodnutia).

48 Po druhé Komisia s cieľom zabezpečiť pokute dostatočne odstrašujúci účinok usúdila, že na východiskovú sumu stanovenú pre spoločnosť WWTE treba uplatniť násobiteľ 1,5, čo zodpovedá zvýšeniu o 50 %, a na východiskovú sumu stanovenú pre

žalobkyňu násobiteľ 2, čo zodpovedá zvýšeniu o 100 % (odôvodnenie č. 423 napadnutého rozhodnutia). Považovala totiž za potrebné zohľadniť skutočnosť, že obaja títo spracovatelia patrili napriek svojmu pomerne malému podielu na trhu nákupu španielskeho surového tabaku k nadnárodným spoločnostiam so značnou finančnou a ekonomickou silou a že „okrem toho“ konali „pod rozhodujúcim vplyvom svojich materských spoločností“ (odôvodnenie č. 422 napadnutého rozhodnutia).

49 S ohľadom na tieto rôzne skutočnosti stanovila Komisia pre spracovateľov a spoločnosť Deltafina východiskovú sumu pokút v odôvodnení č. 424 napadnutého rozhodnutia takto:

— Deltafina: 8 000 000 eur,

— Cetarsa: 8 000 000 eur,

— žalobkyňa: 1 800 000 eur x 2 = 3 600 000 eur,

— WWTE: 1 800 000 eur x 1,5 = 2 700 000 eur,

— Taes: 200 000 eur.

50 Pokiaľ ide o kartel zástupcov výrobcov, Komisia sa domnievala, že každému z nich treba uložiť iba symbolickú pokutu vo výške 1 000 eur (odôvodnenia č. 425 a 430 napadnutého rozhodnutia). Svoj postoj odôvodnila skutočnosťou, že „regulačný rámec zastrešujúci kolektívne rokovanie o typových zmluvách mohol mať za následok značný stupeň neistoty, pokiaľ ide o zákonnosť konania zástupcov výrobcov a spracovateľov v presne určenom kontexte kolektívneho rokovania o typových zmluvách“

(odôvodnenie č. 428 napadnutého rozhodnutia), a to na základe niektorých skutočností uvedených v odôvodnení č. 427 napadnutého rozhodnutia. Uviedla tiež, že „existencia a výsledky rokovaní o typových zmluvách boli vo všeobecnosti verejnosti známe a… nijaký orgán pred začatím tohto konania nikdy nespochybnil ich zlučiteľnosť s právom Spoločenstva alebo so španielskym právom“ (odôvodnenie č. 429 napadnutého rozhodnutia).

2. *Základná čiastka pokút*

51 V odôvodneniach č. 432 a 433 napadnutého rozhodnutia Komisia preskúmala otázku dĺžky trvania porušenia vytýkaného spracovateľom a spoločnosti Deltafina. Túto dĺžku trvania stanovila na päť rokov a štyri mesiace, čo zodpovedá dlhodobému porušovaniu. V dôsledku toho zvýšila východiskovú sumu pokuty uloženej každému zo spracovateľov a spoločnosti Deltafina o 50 %.

52 Základné čiastky pokút uložených adresátom napadnutého rozhodnutia sa preto stanovili takto:

— Deltafina: 12 000 000 eur,

— Cetarsa: 12 000 000 eur,

— žalobkyňa: 5 400 000 eur,

— WWTE: 4 050 000 eur,

— Taes: 300 000 eur,

— ASAJA: 1 000 eur,

— UPA: 1 000 eur,

— COAG: 1 000 eur,

— CCAE: 1 000 eur (odôvodnenie č. 434 napadnutého rozhodnutia).

3. *Priťažujúce a poľahčujúce okolnosti*

53 Základná čiastka pokuty uloženej spoločnosti Deltafina bola zvýšená o 50 % z dôvodu priťažujúcich okolností, keďže tento podnik zohrával v rámci kartelu spracovateľov úlohu vodcu (odôvodnenia č. 435 a 436 napadnutého rozhodnutia).

54 Pokiaľ ide o poľahčujúce okolnosti, Komisia v odôvodnení č. 437 napadnutého rozhodnutia uviedla, že „rovnaké faktory uvedené v odôvodneniach č. 427 až 429 [napadnutého rozhodnutia] sa môžu uplatňovať na konanie spracovateľov, iba pokiaľ ide

o ich verejné rokovania a uzavretie typových zmlúv (najmä na dohodnutie cenových rozpätí a dodatočných podmienok) so zástupcami výrobcov“.

55 V odôvodnení č. 438 napadnutého rozhodnutia Komisia dodala, že pokiaľ ide o „tajné“ dohody uzavreté spracovateľmi, ktoré sa týkali (maximálnych) priemerných dodacích cien a rozdelenia množstiev každej odrody surového tabaku, postupy spracovateľov „šli jednoznačne nad rámec toho, čo stanovoval uplatniteľný právny rámec, verejné vyjednávania a dohody so zástupcami výrobcov“. Uznala však, že „verejné vyjednávania a dohody medzi zástupcami výrobcov a spracovateľmi stanovili aspoň do určitej miery materiálny rámec (osobitne pokiaľ ide o príležitosti dohodnúť sa a prijať spoločný postoj), v ktorom mohli spracovatelia rozvinúť, okrem spoločného postoja, ktorý prijali v kontexte verejných vyjednávaní, ich tajnú stratégiu týkajúcu sa (maximálnych) priemerných dodacích cien a množstiev“.

56 Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 54 a 55 vyššie sa Komisia rozhodla znížiť základné čiastky pokút uložených spracovateľom a spoločnosti Deltafina o 40 % (odôvodnenie č. 438 napadnutého rozhodnutia). Základná čiastka pokuty uloženej žalobkyni tak bola znížená na 3 240 000 eur (odôvodnenie č. 439 napadnutého rozhodnutia).

4. *Maximálna výška pokuty stanovená v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003*

57 V odôvodneniach č. 440 až 447 napadnutého rozhodnutia Komisia skúmala, či treba takto vypočítané základné čiastky pokút pre jednotlivých adresátov upraviť tak, aby neprekročili hranicu 10 % obratu stanovenú článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003.

58 V odôvodnení č. 441 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že pokiaľ predmetné spoločnosti patria do jednej skupiny, pokiaľ je preukázané, že materské spoločnosti týchto spoločností na ne vykonávali rozhodujúci vplyv a pokiaľ sú teda tieto materské spoločnosti solidárne zodpovedné za zaplatenie pokút uložených ich dcérskej spoločnosti, treba na určenie vyššie uvedenej maximálnej hranice zobrať do úvahy celosvetový obrat skupiny.

59 Po tom, čo Komisia v odôvodnení č. 442 napadnutého rozhodnutia pripomenula, že spoločnosť Dimon je solidárne zodpovedná za zaplatenie pokuty uloženej žalobkyni, v odôvodnení č. 446 tohto rozhodnutia konštatovala, že výška uvedenej pokuty nemusí byť upravená, lebo v roku 2003 predstavoval konsolidovaný obrat spoločnosti Dimon 1 271 700 000 amerických dolárov (USD). Výška pokuty žalobkyne pred uplatnením oznámenia o spolupráci tak zostala stanovená na 3 240 000 eur (odôvodnenie č. 447 napadnutého rozhodnutia).

5. *Uplatnenie oznámenia o spolupráci*

60 V odôvodneniach č. 448 až 456 napadnutého rozhodnutia sa Komisia vyjadrila k uplatneniu oznámenia o spolupráci na spracovateľov a spoločnosť Deltafina.

61 Po prvé najmä uviedla, že títo spracovatelia a spoločnosť Deltafina požiadali, aby sa na nich toto oznámenie uplatnilo, ešte predtým, ako im bolo doručené oznámenie o výhradách (odôvodnenie č. 449 napadnutého rozhodnutia).

62 Po druhé konštatovala, že bod D oznámenia o spolupráci je na spracovateľov uplatniteľný. Uviedla, že hoci už mala väčšinu hlavných skutočností dokazujúcich existenciu porušenia, informácie, ktoré jej spracovatelia poskytli, jej pomohli objasniť a preukázať toto porušenie (odôvodnenia č. 450 a 451 napadnutého rozhodnutia).

63 Po tretie sa Komisia domnievala, že spoločnosti Taes vzhľadom na jej „osobitne užitočnú" spoluprácu počas konania, najmä pokiaľ ide o účasť spoločnosti Deltafina na porušení, a na skutočnosť, že nikdy nespochybnila skutočnosti uvedené v oznámení o výhradách, má byť priznané zníženie pokuty o 40 % podľa bodu D ods. 2 prvej a druhej zarážky oznámenia o spolupráci (odôvodnenie č. 452 napadnutého rozhodnutia).

64 Po štvrté sa Komisia domnievala, že informácie poskytnuté spoločnosťami Cetarsa a WWTE síce boli významné, neukázali sa však takými užitočnými pre jej vyšetrovanie ako informácie poskytnuté spoločnosťou Taes (odôvodnenie č. 453 napadnutého rozhodnutia). Dodala, že spoločnosti Cetarsa a WWTE vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách tvrdili, že „kartel spracovateľov týkajúci sa (maximálnych) priemerných dodacích cien na jednej strane a jednotlivé dohody uzavreté výrobcami a spracovateľmi o priemernej cene pre každé zoskupenie výrobcov na druhej strane boli totožné a preto sa potenciálne protisúťažné účinky správania spracovateľov a výrobcov navzájom neutralizujú", a potom uviedla, že toto tvrdenie nezodpovedá skutkovému stavu. S ohľadom na tieto skutočnosti sa Komisia rozhodla priznať týmto dvom spracovateľom zníženie pokuty o 25 % v súlade s bodom D ods. 2 prvou zarážkou oznámenia o spolupráci.

65 Po piate, pokiaľ ide o žalobkyňu, Komisia konštatovala, že žalobkyňa jej tiež poskytla užitočné informácie, ale že vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách spochybnila skutkové okolnosti „rovnako ako spoločnosti Cetarsa a WWTE" (odôvodnenie

č. 454 napadnutého rozhodnutia). Komisia tiež uviedla, že žalobkyňa poprela tajnú povahu dohôd spracovateľov o (maximálnych) priemerných dodacích cenách. Vzhľadom na tieto skutočnosti jej priznala zníženie pokuty o 20 %.

66 Po šieste Komisia znížila pokutu uloženú spoločnosti Deltafina o 10 % (odôvodnenie č. 456 napadnutého rozhodnutia).

6. *Konečná suma pokút*

67 Podľa článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 Komisia stanovila sumy pokút uložených podnikom a združeniam podnikov, ktorým je napadnuté rozhodnutie určené, takto:

— Deltafina: 11 880 000 eur,

— Cetarsa: 3 631 500 eur,

— žalobkyňa: 2 592 000 eur,

— WWTE: 1 822 500 eur,

— Taes: 108 000 eur,

— ASAJA: 1 000 eur,

— UPA: 1 000 eur,

— la COAG: 1 000 eur,

— la CCAE: 1 000 eur (odôvodnenie č. 458 napadnutého rozhodnutia).

68 Spoločnosť Dimon bola vyhlásená za solidárne zodpovednú za zaplatenie pokuty uloženej žalobkyni a spoločnosti SCC, SCTC a TCLT za solidárne zodpovedné za zaplatenie pokuty uloženej spoločnosti WWTE (odôvodnenie č. 458 a článok 3 napadnutého rozhodnutia).

Konanie a návrhy účastníkov konania

69 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 22. januára 2005 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

70 O deň skôr podali spoločnosti SCC, SCTC a TCLT žalobu smerujúcu k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (vec T-24/05) a spoločnosť WWTE žalobu smerujúcu k zníženiu pokuty, ktorá jej bola týmto rozhodnutím uložená (vec T-37/05).

71 Dňa 28. januára 2005 podala spoločnosť Dimon žalobu smerujúcu k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia, subsidiárne k zníženiu pokuty, ktorá jej bola týmto rozhodnutím uložená (vec T-41/05).

72 Listom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 17. augusta 2005 žalobkyňa požiadala o spojenie prejednávanej veci s vecami T-24/05, T-37/05 a T-41/05.

73 Listom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 7. septembra 2005 Komisia oznámila Súdu prvého stupňa, že sa domnieva, že spojenie týchto štyroch vecí neumožní výrazne zlepšiť efektívnosť konania a že necháva na jeho rozhodnutí, či sa má žiadosti o spojenie vyhovieť.

74 Súd prvého stupňa tejto žiadosti o spojenie nevyhovel.

75 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (štvrtá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 svojho rokovacieho poriadku vyzval účastníkov konania, aby odpovedali na určité otázky. Účastníci konania týmto výzvam vyhoveli v stanovenej lehote.

76 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté počas pojednávania 9. septembra 2009.

77 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— čiastočne zrušil článok 3 napadnutého rozhodnutia,

— znížil výšku pokuty, ktorú jej Komisia uložila,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

78 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

79 Žalobkyňa uvádza na podporu žaloby štyri žalobné dôvody:

— prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, zásad proporcionality a rovnosti zaobchádzania, ako aj na nedostatku odôvodnenia,

— druhý žalobný dôvod je založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania,

— tretí žalobný dôvod je založený na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery,

— štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení oznámenia o spolupráci, ako aj zásad proporcionality, ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania.

80 Prvý žalobný dôvod sa v podstate uvádza na podporu návrhu smerujúceho k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Ostatné tri žalobné dôvody sa uvádzajú na podporu návrhu smerujúceho k zmene tohto rozhodnutia.

A — *O prvom dôvode založenom na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, zásad proporcionality a rovnosti zaobchádzania, ako aj na nedostatku odôvodnenia*

81 Prvý žalobný dôvod sa člení na tri časti. Prvé dve časti sú založené na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 a zásady proporcionality, ale druhá časť tohto žalobného dôvodu sa uvádza len subsidiárne k prvej časti. Tretia časť tohto žalobného dôvodu, ktorá bola uplatnená v štádiu repliky, je založená na porušení zásady rovnosti zaobchádzania a na nedostatku odôvodnenia. Tretia časť tohto žalobného dôvodu bude preskúmaná pred druhou časťou.

1. *O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 a zásady proporcionality, pokiaľ ide o existenciu solidárnej zodpovednosti za zaplatenie pokuty*

a) Tvrdenia účastníkov konania

82 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia postupovala nesprávne, keď rozhodla, že spoločnosť Dimon je solidárne zodpovedná za porušenie, a že teda na účely uplatnenia hornej hranice 10 % obratu stanovenej článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 nebola oprávnená vychádzať z jej konsolidovaného obratu. Žalobkyňa uvádza, že obrat, ktorý dosiahla za daňové obdobie predchádzajúce dátumu vydania napadnutého rozhodnutia, predstavoval 8 163 815 eur, a domnieva sa teda, že pokuta, ktorá jej bola uložená, uvedenú hranicu značne prekračuje.

83 Na podporu svojich tvrdení žalobkyňa po prvé uvádza, že skutkové okolnosti, na ktorých základe Komisia rozhodla o zodpovednosti spoločnosti Dimon, sú irelevantné, a že nie je dostatočne preukázané, že by na ňu spoločnosť Dimon vykonávala rozhodujúci vplyv, pokiaľ ide o jej účasť na predmetných obmedzujúcich postupoch.

84 Žalobkyňa, ktorá predtým pripomenula, že má k dispozícii „miestne vedenie", v tomto ohľade po prvé poukazuje na nižšie uvedené skutočnosti, ktoré podľa nej dokazujú jej úplnú samostatnosť pri nákupoch surového tabaku:

— nijaká zo spoločností skupiny Dimon nevykonávala nad uvedenými činnosťami priamu či nepriamu kontrolu,

— pri svojom nadobudnutí spoločnosťou Intabex uzavrela s pánom B., svojím generálnym riaditeľom, „manažérsku zmluvu“ (ďalej len „manažérska zmluva“), ktorou na ňu boli „úplne a výlučne“ prevedené právomoci týkajúce sa riadenia spoločnosti, a najmä právomoci v oblasti plánovania a riadenia nákupov (vrátane vypracúvania ročného rozpočtu a uzavierania dohôd so zoskupeniami výrobcov),

— jej predstavenstvo nikdy nezaviedlo interné postupy alebo systémy, ktorými by sa pán B. musel riadiť, a v manažérskej zmluve nie je nič, čo by umožňovalo tvrdiť, že jeho činnosť podliehala predchádzajúcemu súhlasu alebo neskoršiemu schváleniu týmto predstavenstvom,

— nijaký z členov predstavenstva, ani nijaký jej zamestnanec s výnimkou pána B. nemal právomoc podieľať sa na správe, dojednávaní alebo uzavieraní zmlúv o nákupe surového tabaku alebo zasahovať do zmluvných vzťahov s výrobcami,

— pri jej nadobudnutí spoločnosťou Intabex táto spoločnosť ponechala pána B. vo funkcii predsedu predstavenstva žalobkyne a vymenovala ďalších troch členov tohto predstavenstva, z ktorých dvaja predtým pôsobili v skupine spoločností Intabex (a to pán T. a pán G.) a tretí bol „nezávislý odborník“,

— pôvodný tím pána B. zodpovedný za riadenie a správu nákupov zostal po jej nadobudnutí spoločnosťou Intabex vo funkcii,

— nijaký z členov jej predstavenstva nebol súčasne členom predstavenstva alebo riadiacich orgánov spoločnosti Intabex alebo spoločnosti Dimon, a ani ich zamestnancom,

— v súvislosti so svojou nákupnou politikou alebo predmetnými obmedzujúcimi postupmi nevykonávala konzultácie ani so spoločnosťou Dimon, ani s nijakou inu spoločnosťou skupiny Dimon,

— v súvislosti so svojou účasťou na uvedených postupoch nedostávala pokyny ani od spoločnosti Dimon, ani od nijakej inej spoločnosti skupiny Dimon,

— spis Komisie neobsahuje nijaký dôkaz o priamej účasti spoločnosti Dimon alebo akejkoľvek inej spoločnosti skupiny Dimon na porušovaní.

85 Po druhé žalobkyňa popiera, že by spoločnosti Dimon odovzdávala „správy o činnosti“ a „správy z terénu“ uvedené v odôvodnení č. 379 napadnutého rozhodnutia. Tvrdí, že Komisia nemá nijaký dôkaz o tom, že by tieto správy boli odovzdávané osobám mimo jej predstavenstva alebo riadiacich orgánov. Žalobkyňa spresňuje, že pokiaľ boli uvedené správy systematicky prekladané do angličtiny, bolo to preto, aby sa uľahčil výkon funkcie pána T., ktorý nehovoril španielsky a ktorý v roku 1998 pracoval v spoločnosti Dimon International Services Ltd., teda spoločnosti zo skupiny Dimon so sídlom v Spojenom kráľovstve, ktorá poskytovala prevádzkové služby. Žalobkyňa dodáva, že pokiaľ boli predmetné správy zasielané pánovi T. do sídla tejto spoločnosti, neboli mu takto zasielané ako členovi predstavenstva tejto spoločnosti, ale len preto, že tam pracoval a preberal celú korešpondenciu od žalobkyne.

86 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že ani nijaký z listov uvedených v odôvodnení č. 379 napadnutého rozhodnutia nebol adresovaný spoločnosti Dimon. Žalobkyňa tvrdí, že korešpondovala s pánom T. ako členom svojho predstavenstva a ďalej s pánom S., ktorý od roku 2000 zastával funkciu koordinácie činnosti v Európe u spoločnosti Dimon International Services. Žalobkyňa dodáva, že väčšina týchto listov nijako nesúvisela s jej politikou nákupu surového tabaku alebo s jej predmetnými postupmi. Spresňuje, že pán B. vo svojich e-mailoch z 30. októbra 2000 a 9. mája 2001, ktorých adresátom

bol pán S., ho len neurčito a všeobecne informoval o niektorých verejných a známych skutočnostiach, a to o existencii kolektívneho vyjednávania o cenách medzi spracovateľmi na jednej strane a zoskupeniami výrobcov a poľnohospodárskymi družstvami na druhej strane. Pokiaľ ide o fax pána B. zo 14. decembra 1998, ten bol adresovaný spoločnosti Dimon International Inc. a nie spoločnosti Dimon a týkal sa len otázok súvisiacich so zmluvou o predaji spracovaného tabaku, ktorú žalobkyňa uzavrela so spoločnosťou Deltafina ešte pred svojim začlenením do skupiny Dimon.

87 V replike žalobkyňa spochybňuje úlohu a funkcie, ktoré podľa Komisie zastávali pán T. a pán S., pričom poukazuje na nasledujúce skutočnosti:

— nijaká skutočnosť v spise nesvedčí o tom, že by pán T. odovzdával spoločnosti Dimon informácie, ktoré získaval ako člen správnej rady žalobkyne, alebo že by vykonával dohľad nad jej nákupnou politikou s cieľom informovať o nej spoločnosť Dimon,

— pán T. nezastával v skupine Dimon významné funkcie a nebol poverený začlenením činností žalobkyne do tejto skupiny,

— v auguste 1998, v nadväznosti na spor medzi spoločnosťou Dimon a rodinou pána T., prestal byť pán T. členom predstavenstva spoločnosti Dimon International Services,

— pán T. bol len prechodne členom predstavenstva ďalších – „veľmi málo významných“ – spoločností skupiny Dimon,

— pán S. bol v čase, keď dostal jediné dva listy týkajúce sa sporných obmedzujúcich postupov, zamestnancom spoločnosti Dimon International Services a nebol členom predstavenstva nijakej zo spoločností skupiny Dimon,

— pán S. nikdy nevykonával činnosť v súvislosti s politikou žalobkyne v oblasti nákupu surového tabaku a nikdy nebol zamestnancom spoločnosti Dimon ani členom jej predstavenstva.

88 Ďalej žalobkyňa tvrdí, že z judikatúry, na ktorú Komisia poukazuje v odôvodneniach č. 371 až 374 napadnutého rozhodnutia, a najmä z bodov 28 a 29 rozsudku Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, už citovaného v bode 29 vyššie, jasne vyplýva, že skutočnosť, že materská spoločnosť vlastní celý kapitál svojej dcérskej spoločnosti, nestačí sama osebe na to, aby bolo možné sa domnievať, že na ňu vykonáva rozhodujúci vplyv. Na pripísanie protiprávneho správania dcérskej spoločnosti jej materskej spoločnosti sú potrebné ešte ďalšie faktory než len miera účasti, predovšetkým vtedy, keď sa v priebehu správneho konania dotknuté spoločnosti, tak ako v prejednávanej veci, postavili proti uplatneniu tejto domnienky.

89 Žalobkyňa tvrdí, že také faktory v prejednávanej veci chýbajú. Konkrétne trvá na tom, že spoločnosť Dimon nevykonávala kontrolu nad jej politikou nákupu surového tabaku a že nie je preukázané, že by sa spoločnosť Dimon priamo podieľala na porušovaní alebo že by jej udelila pokyn dopustiť sa ho. Žalobkyňa uvádza, že keď materská spoločnosť dostane čiastočné a nepresné informácie o niektorých z obmedzujúcich postupov, ktorých sa dopustila jej dcérska spoločnosť, táto skutočnosť nebola nikdy „ako taká a samostatne“ považovaná za dostatočnú na to, aby bola materská spoločnosť považovaná za zodpovednú za protiprávne správanie dcérskej spoločnosti. Žalobkyňa uvádza, že podľa judikatúry je nevyhnutné, aby bola materská spoločnosť sústavne informovaná o aktivitách kartelu a aby teda bola schopná podrobne sa oboznámiť s obmedzujúcimi postupmi svojej dcérskej spoločnosti. Žalobkyňa však nikdy spoločnosti Dimon neposkytla informácie o svojej nákupnej politike a už vôbec nie o inkriminovaných postupoch.

90 Komisia sa domnieva, že prvú časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

91 Komisia najskôr uvádza rad úvah o pojme „podnik“ v práve hospodárskej súťaže a o podmienkach, za ktorých môže byť materská spoločnosť považovaná za zodpovednú za protiprávne správanie svojej dcérskej spoločnosti. Pokiaľ ide o posledný uvedený bod, Komisia s odkazom na rozsudok AEG-Telefunken/Komisia, už citovaný v bode 29 vyššie, uvádza, že je potrebné nielen to, aby materská spoločnosť bola schopná vykonávať rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti, ale aj to, aby tento vplyv skutočne využila.

92 Pokiaľ ide konkrétne o druhú z podmienok uvedených v bode 91 vyššie, Komisia popiera, že by požadovala, aby materská spoločnosť udelila svojej dcérskej spoločnosti pokyn na porušenie článku 81 ES. Komisia tvrdí, že judikatúra pri definovaní tejto podmienky konštantne odkazuje na nesamostatnosť dcérskej spoločnosti pri určovaní svojho celkového správania na trhu, a to bez preukazovania konkrétnej súvislosti s dotknutým porušením.

93 Komisia tvrdí, že medzi dôkazmi preukazujúcimi skutočný výkon kontroly politiky dcérskej spoločnosti figuruje skutočnosť, že materská spoločnosť je zastúpená v jej predstavenstve. Dodáva, že dcérska spoločnosť má menšiu možnosť byť samostatná vtedy, ak je činná na rovnakom trhu ako jej materská spoločnosť, alebo na trhu, ktorý je s ním úzko spojený. Okrem týchto všeobecných dôkazov môžu niektoré osobitné dôkazy prispieť k preukázaniu toho, že materská spoločnosť sa podieľa na obchodnej politike svojej dcérskej spoločnosti alebo že uplatňuje mechanizmy, ktoré jej umožňujú dohliadať na činnosti dcérskej spoločnosti.

94 Komisia dodáva, že judikatúra pripustila, že ak 100 % podiel v dcérskej spoločnosti má jej materská spoločnosť, predpokladá sa, že materská spoločnosť vykonáva svoju možnosť ovplyvňovať správanie dcérskej spoločnosti. Materská spoločnosť by mohla túto domnienku vyvrátiť, ak by predložila dôkazy, že v skutočnosti sa uvedená dcérska spoločnosť správa na trhu samostatne.

95 Ďalej Komisia pripomína dôvody, pre ktoré sa v napadnutom rozhodnutí domnievala, že spoločnosť Dimon musí byť považovaná za zodpovednú za porušenie, ktorého sa dopustila žalobkyňa.

96 Komisia po prvé uvádza, že od druhého polroka roku 1997 vlastní spoločnosť Dimon prostredníctvom spoločnosti Intabex celý kapitál žalobkyne, takže bolo možné vychádzať z domnienky, že na správanie žalobkyne skutočne vykonávala rozhodujúci vplyv.

97 Komisia po druhé tvrdí, že táto domnienka je potvrdená ďalšími skutočnosťami obsiahnutými v jej spise. V tomto ohľade Komisia najskôr poukazuje na to, že nákup a predaj tabaku tvorí prevažnú časť činnosti skupiny Dimon, že spoločnosť Dimon nakupuje od roku 1999 veľkú časť spracovaného tabaku od žalobkyne a že spoločnosť Dimon uzavrela so spoločnosťami Cetarsa a Deltafina niekoľko zmlúv týkajúcich sa v prvom prípade subdodávok a v druhom prípade predaja tabaku od žalobkyne. Komisia potom uvádza, že žalobkyňa pripravovala „správy o činnosti" a „správy z terénu", ktoré podrobne opisovali jej činnosti, a najmä dohody uzavreté medzi spracovateľmi a kolektívne vyjednávanie s výrobcami. Komisia zdôrazňuje, že pán T. ako člen predstavenstva žalobkyne a ďalších spoločností skupiny Dimon, a tým pádom aj sprostredkovateľ konajúci na účet spoločnosti Dimon, získaval kópie týchto správ. Komisia nakoniec odkazuje na listy uvedené v odôvodnení č. 379 napadnutého rozhodnutia a najmä uvádza, že niektoré z nich sa vzťahovali na predmetné obmedzujúce postupy a ich adresátmi boli pán T. alebo pán S., ktorí konali v mene spoločnosti Dimon, a ďalšie listy sa týkali zmlúv o spracovaní alebo predaji tabaku uzatvorených skupinou Dimon so spoločnosťami Cetarsa a Deltafina.

98 Komisia po tretie uvádza, že sa ani žalobkyni ani spoločnosti Dimon v ich odpovedi na oznámenie o výhradách nepodarilo vyvrátiť domnienku uvedenú v bode 94 vyššie. Komisia sa domnieva, že skutočnosť, že žalobkyňa má vlastné miestne vedenie, sama osebe nestačí ako dôkaz, že konala samostatne, a uvádza, že manažérska zmluva

stanovuje, že pán B. podlieha „systémom“ a „postupom“ stanoveným predstavenstvom žalobkyne.

b) Posúdenie Všeobecným súdom

99 Treba pripomenúť, že právo hospodárskej súťaže sa vzťahuje na činnosti podnikov (rozsudok Súdneho dvora zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 59) a že pojem „podnik“ zahŕňa každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť bez ohľadu na jeho právne postavenie a spôsob financovania (rozsudok Súdneho dvora z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 112).

100 Judikatúra tiež spresnila, že pod pojmom „podnik“ v tomto kontexte treba rozumieť hospodársku jednotku, aj keď je táto hospodárska jednotka z právneho hľadiska zložená z viacerých fyzických alebo právnických osôb (rozsudky Súdneho dvora zo 14. decembra 2006, Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Zb. s. I-11987, bod 40, a Súdu prvého stupňa z 15. septembra 2005, DaimlerChrysler/Komisia, T-325/01, Zb. s. II-3319, bod 85).

101 Ak takýto hospodársky subjekt porušuje pravidlá hospodárskej súťaže, podľa zásady osobnej zodpovednosti zodpovedá za toto porušovanie (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Zb. s. I-4125, bod 145; zo 16. novembra 2000, Cascades/Komisia, C-279/98 P, Zb. s. I-9693, bod 78, a z 11. decembra 2007, ETI a i., C-280/06, Zb. s. I-10893, bod 39).

102 Pokiaľ ide o otázku, za akých okolností môže byť právnická osoba, ktorá nie je páchateľom porušenia, napriek tomu potrestaná, z ustálenej judikatúry vyplýva, že správanie dcérskej spoločnosti môže byť pripísané materskej spoločnosti najmä vtedy, ak dcérska spoločnosť napriek tomu, že má vlastnú právnu subjektivitu, neurčuje svoje správanie na trhu samostatne, ale v podstate uplatňuje pokyny, ktoré jej dala materská spoločnosť (rozsudky Súdneho dvora Imperial Chemical Industries/Komisia, už citovaný v bode 29 vyššie, body 132 a 133; zo 14. júla 1972, Geigy/Komisia, 52/69, Zb. s. 787, bod 44, a z 21. februára 1973, Europemballage a Continental Can/Komisia, 6/72, Zb. s. 215, bod 15), najmä vzhľadom na hospodárske, organizačné a právne väzby medzi týmito dvoma právnymi subjektmi (pozri analogicky rozsudky Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 99 vyššie, bod 117, a ETI a i., už citovaný v bode 101 vyššie, bod 49).

103 V takej situácii sú totiž materská spoločnosť a dcérska spoločnosť súčasťou tej istej hospodárskej jednotky a tvoria tak jeden podnik v zmysle judikatúry uvedenej v bodoch 99 a 100 vyššie. Skutočnosťou, ktorá Komisii umožňuje, aby za adresáta rozhodnutia ukladajúceho pokuty označila materskú spoločnosť, nie je ani podnecovanie dcérskej spoločnosti materskou spoločnosťou, aby sa dopustila porušenia, a tým skôr ani účasť materskej spoločnosti na uvedenom porušovaní, ale skutočnosť, že materská a dcérska spoločnosť tvoria jeden podnik v zmysle článku 81 ES (rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2007, Akzo Nobel a i./Komisia, T-112/05, Zb. s. II-5049, bod 58).

104 Z judikatúry tiež vyplýva, že Komisia by sa nemala uspokojiť konštatovaním, že materská spoločnosť má možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti, ale rovnako musí preveriť, či bol tento rozhodujúci vplyv skutočne vykonávaný (pozri v tomto zmysle rozsudky Imperial Chemical Industries/Komisia, už citovaný v bode 29 vyššie, bod 137, a AEG-Telefunken/Komisia, už citovaný v bode 29 vyššie, bod 50).

105 V osobitnom prípade, keď materská spoločnosť vlastní 100 % podiel na základnom imaní dcérskej spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, jednak táto materská spoločnosť môže vykonávať rozhodujúci vplyv na správanie tejto dcérskej spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Imperial Chemical

Industries/Komisia, už citovaný v bode 29 vyššie, body 136 a 137) a jednak existuje vyvrátiteľná domnienka, že táto materská spoločnosť skutočne vykonáva rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok AEG-Telefunken/Komisia, už citovaný v bode 29 vyššie, bod 50, a rozsudok PVC II, už citovaný v bode 29 vyššie, body 961 a 984).

106 Na domnienku, že materská spoločnosť vykonáva rozhodujúci vplyv na obchodnú politiku dcérskej spoločnosti, za týchto podmienok postačuje, ak Komisia preukáže, že materská spoločnosť vlastní podiel zodpovedajúci celému základnému imaniu dcérskej spoločnosti. V dôsledku toho môže Komisia voči materskej spoločnosti vyvodiť solidárnu zodpovednosť za zaplatenie pokuty, ktorá bola uložená dcérskej spoločnosti, ibaže by táto materská spoločnosť, ktorej prináleží vyvrátenie tejto domnienky, predložila dostatočné dôkazy, ktoré preukazujú, že jej dcérska spoločnosť sa na trhu správa samostatne (pozri v tomto zmysle rozsudok Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, už citovaný v bode 29 vyššie, bod 29).

107 Hoci je pravda, že Súdny dvor v bodoch 28 a 29 rozsudku Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, už citovanom v bode 29 vyššie, uviedol okrem 100 % podielu na základnom imaní dcérskej spoločnosti aj ďalšie okolnosti, akými sú nespochybnenie vplyvu materskej spoločnosti na obchodnú politiku jej dcérskej spoločnosti a spoločné zastúpenie oboch spoločností v rámci správneho konania, nič to nemení na skutočnosti, že Súdny dvor tieto okolnosti uviedol len s cieľom spomenúť všetky okolnosti, na ktorých Súd prvého stupňa založil svoje odôvodnenie, a nie preto, aby použitie domnienky uvedenej v bode 105 tohto rozsudku podmienil predložením doplňujúcich nepriamych dôkazov o skutočnom vykonávaní vplyvu materskej spoločnosti (rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. októbra 2008, Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik/Komisia, T-69/04, Zb. s. II-2567, bod 57).

108 Nakoniec treba spresniť, že domnienka založená na vlastníctve podielu zodpovedajúceho celému základnému imaniu sa uplatňuje nielen v prípade, ak je medzi materskou spoločnosťou a jej dcérskou spoločnosťou priamy vzťah, ale tiež v prípade, ako je to v prejednávanej veci, keď je tento vzťah nepriamy, prostredníctvom ďalšej dcérskej spoločnosti.

109 Ďalej treba pripomenúť, že podľa článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 môže Komisia podnikom, ktoré sa dopustili porušenia článku 81 ods. 1 ES, uložiť rozhodnutím pokuty, ktoré nesmú presiahnuť 10 % obratu dosiahnutého v predchádzajúcom obchodnom roku každým z podnikov, ktorý sa porušenia zúčastnil. Rovnaký údaj sa nachádzal v článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17.

110 Obrat uvedený v týchto ustanoveniach sa podľa ustálenej judikatúry týkajúcej sa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 vzťahuje na celkový obrat dotknutého podniku (rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 1983, Musique Diffusion française a i./Komisia, 100/80 až 103/80, Zb. s. 1825, bod 119; rozsudky Súdu prvého stupňa z 29. apríla 2004, Tokai Carbon a i./Komisia, T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Zb. s. II-1181, bod 367, a z 8. júla 2004, JFE Engineering a i./Komisia, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Zb. s. II-2501, bod 533), teda podniku, ktorému bolo pripísané porušenie a ktorý bol teda vyhlásený za zodpovedný (rozsudky Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, ABB Asea Brown Boveri/Komisia, T-31/99, Zb. s. II-1881, bod 181, a zo 4. júla 2006, Hoek Loos/Komisia, T-304/02, Zb. s. II-1887, bod 116).

111 Pokiaľ ide o pojem „predchádzajúci obchodný rok“, ktorý je uvedený v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, treba ho chápať ako obchodný rok, ktorý predchádza prijatiu rozhodnutia Komisie, s výnimkou osobitných situácií, keď obrat za tento posledný obchodný rok neposkytuje žiadny užitočný údaj o skutočnej hospodárskej situácii dotknutého podniku a náležitej výške pokuty, ktorá mu má byť uložená (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 2007, Britannia Alloys & Chemicals/Komisia, C-76/06 P, Zb. s. I-4405, body 25, 29 a 30), čo ale nie je prípad prejednávanej veci.

112 Z toho vyplýva, že otázkou, ktorá sa vynára v rámci tejto časti prvého žalobného dôvodu, je, či sa Komisia mohla oprávnene domnievať, že v prejednávanej veci dotknutý podnik tvorila žalobkyňa a spoločnosť nachádzajúca sa na čele skupiny, do ktorej

žalobkyňa patrí, teda spoločnosť Dimon. V prípade kladnej odpovede na túto otázku bude potrebné s ohľadom na zásady pripomenuté v bodoch 109 až 111 vyššie dospieť k záveru, že Komisia na účely uplatnenia vyššie uvedenej hranice 10 % obratu oprávnene v odôvodneniach č. 442 a 446 napadnutého rozhodnutia zohľadnila konsolidovaný obrat dosiahnutý spoločnosťou Dimon v roku 2003.

113 Pri skúmaní tejto otázky treba najskôr určiť, na základe akých kritérií použitých v napadnutom rozhodnutí Komisia pripísala materskej spoločnosti zodpovednosť za porušenie, ktorého sa dopustila jej dcérska spoločnosť, a či sú tieto kritériá v súlade so zásadami stanovenými v danej oblasti judikatúrou, a potom treba overiť, či Komisia tieto kritériá použila správne, keď dospela k záveru, že v prípade žalobkyne a spoločnosti Dimon ide o jediný hospodársky subjekt.

O kritériách uplatnených Komisiou v napadnutom rozhodnutí na pripísanie zodpovednosti za porušenie, ktorého sa dopustila dcérska spoločnosť, jej materskej spoločnosti

114 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že pri pripísaní zodpovednosti materskej spoločnosti za porušenie, ktorého sa dopustila jej dcérska spoločnosť, a v dôsledku toho pri rozhodnutí, že bude spoločne s dcérskou spoločnosťou medzi osobami, ktorým je toto rozhodnutie určené, ako aj pri jej uznaní za solidárne zodpovednú za zaplatenie pokuty uloženej uvedenej dcérskej spoločnosti sa Komisia riadila nasledujúcimi úvahami.

115 Komisia vychádzala z predpokladu, že takéto pripísanie je možné vtedy, ak materská spoločnosť a dcérska spoločnosť tvoria súčasť tej istej hospodárskej jednotky a v dôsledku toho predstavujú jeden podnik v zmysle článku 81 ES (pozri odôvodnenie č. 374 napadnutého rozhodnutia).

116 Rozhodujúcou okolnosťou, z ktorej vychádzala Komisia pri závere, že materská spoločnosť a jej dcérska spoločnosť spĺňajú tento predpoklad, je chýbajúca samostatnosť dcérskej spoločnosti pri jej správaní na trhu (pozri odôvodnenie č. 371 napadnutého rozhodnutia), pričom táto chýbajúca samostatnosť je dôsledkom vykonávania „rozhodujúceho vplyvu" materskej spoločnosti na správanie jej dcérskej spoločnosti (pozri odôvodnenia č. 18, 372, 373, 378, 380, 381, 383, 391, 392, 397, 399, 400, 422 a 441 napadnutého rozhodnutia).

117 V tejto súvislosti Komisia dospela k názoru, že sa nemôže uspokojiť s konštatovaním, že materská spoločnosť má možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti, ale musí preveriť, či bol tento rozhodujúci vplyv skutočne vykonávaný (pozri najmä odôvodnenia č. 18, 376, 384, 391, 392, 397, 399 a 400 napadnutého rozhodnutia).

118 Z odôvodnenia č. 384 napadnutého rozhodnutia tak najmä vyplýva, že Komisia usúdila, že by nebolo namieste pripísať spoločnosti Sepi zodpovednosť za porušenie, ktorého sa dopustila spoločnosť Cetarsa, v ktorej mala podiel zodpovedajúci viac ako 80 % základného imania, z toho dôvodu, že jej spis neobsahoval nijaký dôkaz, ktorý by umožňoval rozhodnúť, že Cetarsa neurčovala svoje správanie na trhu samostatne.

119 Rovnako z odôvodnenia č. 18 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôvodom, prečo Komisia rozhodla o tom, že spoločnosť Universal ani jej 100 % dcérska spoločnosť Universal Leaf nie sú zodpovedné za protiprávne správanie jej 90 % dcérskej spoločnosti Taes, je skutočnosť, že nemala dostatočné dôkazy o tom, že by skutočne vykonávali rozhodujúci vplyv nad spoločnosťou Taes.

120 Rovnaké zásady chcela Komisia uplatniť v prípade materských spoločností spoločnosti WWTE na obdobie pred májom 1998. Najprv pristúpila k preukázaniu skutočnosti, že tieto materské spoločnosti prostredníctvom prezidenta WWTE a jeho

dvoch rodinných príslušníkov spoločne kontrolovali WWTE, aby ozrejmila, že mali možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv na správanie tejto spoločnosti (pozri odôvodnenia č. 388 až 391 napadnutého rozhodnutia). Komisia sa potom na základe radu skutočností uvedených v odôvodnení č. 391 napadnutého rozhodnutia usilovala preukázať, že uvedené materské spoločnosti skutočne vykonávali takýto vplyv na správanie WWTE (pozri odôvodnenia č. 391, 392 a 400 napadnutého rozhodnutia).

121 Komisia okrem iného uviedla, že v prípade, ak má materská spoločnosť podiel zodpovedajúci celému základnému imaniu dcérskej spoločnosti, sa podľa judikatúry možno domnievať, že materská spoločnosť skutočne vykonáva rozhodujúci vplyv na správanie dcérskej spoločnosti (pozri odôvodnenie č. 372 napadnutého rozhodnutia).

122 V prejednávanej veci sa však pri pripisovaní zodpovednosti materským spoločnostiam, ktoré sa nachádzali v tomto postavení, za porušenie, ktorého sa dopustila ich dcérska spoločnosť, Komisia neuspokojila s uplatnením tejto domnienky, ale vychádzala tiež zo skutkových okolností, ktoré preukazovali, že tieto materské spoločnosti skutočne vykonávali rozhodujúci vplyv vo svojej dcérskej spoločnosti, a tak potvrdzovali uvedenú domnienku (pozri najmä odôvodnenia č. 372, 375, 376 a 378 napadnutého rozhodnutia).

123 Z odôvodnenia č. 18 napadnutého rozhodnutia tak výslovne vyplýva, že Komisia nevyvodila voči materskej spoločnosti na čele holdingu, ktorého súčasťou je Deltafina, a nižšie postavenej materskej spoločnosti, t. j. spoločnostiam Universal a Universal Leaf, zodpovednosť za protiprávne správanie ich dcérskej spoločnosti, napriek tomu, že mali nad ňou 100 % kontrolu, z toho dôvodu, že nemala dostatočné dôkazy o tom, že by nad touto dcérskou spoločnosťou skutočne vykonávali rozhodujúci vplyv. V tomto zmysle treba chápať aj odôvodnenie č. 376 napadnutého rozhodnutia, hoci je formulovaný trochu nejednoznačne. Komisia síce v tomto odôvodnení konkrétne vyhlasuje, že v jej spise nie je „nijaký náznak faktickej účasti spoločností Universal…

a Universal Leaf na skutkoch skúmaných v [napadnutom rozhodnutí]“, pokiaľ je však toto vyhlásenie vykladané spoločne s odôvodnením č. 18 tohto rozhodnutia a pokiaľ je zasadené do jeho kontextu, nemožno ho vykladať v tom zmysle, že dôvodom, pre ktorý Komisia nevyvodila zodpovednosť voči uvedeným dvom materským spoločnostiam alebo akejkoľvek inej materskej spoločnosti, je ich neúčasť na porušení.

124 Rovnako z odôvodnenia č. 18 napadnutého rozhodnutia výslovne vyplýva, že dôvodom, prečo Komisia nevyvodila zodpovednosť spoločnosti Intabex za protiprávne správanie žalobkyne, hoci mala nad ňou 100 % kontrolu, sú chýbajúce dostatočné dôkazy o skutočnom vykonávaní rozhodujúceho vplyvu spoločnosti Intabex na žalobkyňu, keďže jej účasť v žalobkyni bola výsostne finančná (pozri tiež odôvodnenie č. 376 napadnutého rozhodnutia).

125 Naopak práve skutočnosť, že vo vzťahu k obdobiu po máji 1998 také dôkazy v prípade materských spoločností spoločnosti WWTE údajne existovali, viedla Komisiu spolu so skutočnosťou, že prvé uvedené spoločnosti vlastnili celý – či po dobu iba niekoľkých mesiacov takmer celý – kapitál druhej spoločnosti, k pripísaniu zodpovednosti za porušenie týmto materským spoločnostiam (pozri najmä odôvodnenia č. 375, 393, 396 a 398 napadnutého rozhodnutia).

126 Rovnakú metódu chcela Komisia uplatniť v prípade spoločnosti Dimon. Pri určení zodpovednosti tejto spoločnosti za protiprávne správanie žalobkyne od druhého polroka roku 1997 sa tak neopierala len o domnienku vyplývajúcu z toho, že od tej doby vlastnila celý kapitál žalobkyne (pozri odôvodnenia č. 375, 377 a 378 napadnutého rozhodnutia), ale prihliadla aj k niektorým doplňujúcim skutočnostiam, ktoré majú preukazovať, že skutočne vykonávala na správanie tejto spoločnosti rozhodujúci vplyv (pozri odôvodnenia č. 375 a 378 až 380 napadnutého rozhodnutia).

127 To možno vyvodiť najmä z druhej vety odôvodnenia č. 378 napadnutého rozhodnutia, aj keď je tam uvedené, že spomínané doplňujúce skutočnosti potvrdzujú, že spoločnosť Dimon bola „schopná“ taký vplyv vykonávať (pozri bod 33 vyššie). Ako uznáva samotná Komisia vo svojej odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu, táto veta mohla byť „formulovaná jasnejšie“. Pokiaľ sa však vykladá spoločne s odôvodneniami č. 372 a 377 napadnutého rozhodnutia, nemožno ju chápať inak než v zmysle opísanom v bode 126 vyššie.

128 Komisia nakoniec skúmala, či tvrdenia uvedené dotknutými dcérskymi spoločnosťami (alebo ich materskými spoločnosťami) v ich odpovedi na oznámenie o výhradách v snahe preukázať, že na trhu konali samostatne môžu obstáť (pozri najmä odôvodnenia č. 381 a 399 napadnutého rozhodnutia). Pokiaľ teda ide o argumenty uplatnené spoločnosťou Dimon, Komisia ich odmietla ako nepresvedčivé, pričom najmä uviedla, že „existencia miestneho vedenia u jej španielskej dcérskej spoločnosti nevylučuje, že spoločnosť Dimon mohla na túto dcérsku spoločnosť vykonávať rozhodujúci vplyv“ (odôvodnenie č. 381 napadnutého rozhodnutia).

129 Treba spresniť, že Komisia použila metódu uvedenú v bodoch 115 až 117, 121 a 122 vyššie nielen v prípade materských spoločností nachádzajúcich sa na čele skupiny spoločností, ale aj v prípade nižšie postavených materských spoločností, ako to preukazuje prípad spoločností Universal Leaf, Intabex, SCTC a TCLT.

130 Je potrebné dodať, že táto metóda je bez ohľadu na otázku, či bola v prípade žalobkyne použitá správne, čo bude preskúmané nižšie, úplne v súlade so zásadami zavedenými v tejto oblasti judikatúrou, ako je uvedená v bodoch 99 až 108 vyššie.

131 Pokiaľ ide o konkrétny prípad, keď materská spoločnosť vlastní celý kapitál dcérskej spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, Komisia pri preukazovaní skutočnosti, že materská spoločnosť skutočne vykonáva rozhodujúci vplyv na obchodnú politiku dcérskej spoločnosti, nepochybne nevychádzala len z domnienky ustálenej judikatúrou (pozri body 105 a 106 vyššie), ale zohľadnila aj ďalšie skutkové dôkazy, ktoré takéto vykonávanie potvrdzovali. Komisia v tejto súvislosti na pojednávaní uviedla, že s ohľadom na stav relevantnej judikatúry v dobe prijatia napadnutého rozhodnutia sa rozhodla postupovať obozretne.

132 Tým, že takto postupovala, však Komisia len zvýšila úroveň dôkazov vyžadovanú na to, aby mohla rozhodnúť, že bola splnená podmienka týkajúca sa skutočného výkonu rozhodujúceho vplyvu, pričom úplne rešpektovala základný pojem hospodárskej jednotky, z ktorého vychádza celá judikatúra týkajúca sa pripísateľnosti zodpovednosti za porušenie právnických osôb tvoriacich jeden a ten istý podnik.

133 Treba spresniť, že ak v prípade porušenia, na ktorom sa podieľa niekoľko rôznych spoločností, uplatňuje Komisia v rámci určenom judikatúrou určitý postup na rozhodnutie, či je namieste vyvodzovať zodpovednosť tak voči dcérskym spoločnostiam, ktoré sa fakticky dopustili tohto porušenia, ako aj voči ich materským spoločnostiam, musí s výnimkou osobitných okolností vychádzať pri rozhodovaní v prípade všetkých spoločností z rovnakých kritérií. Komisia je totiž povinná dodržiavať zásadu rovnosti zaobchádzania, ktorá podľa ustálenej judikatúry vyžaduje, aby sa v porovnateľných situáciách nepostupovalo rozdielne a v rozdielnych rovnako, ak takýto postup nie je objektívne odôvodnený (rozsudok Súdneho dvora z 13. decembra 1984, Sermide, 106/83, Zb. s. 4209, bod 28, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, BPB de Eendracht/Komisia, T-311/94, Zb. s. II-1129, bod 309). Treba konštatovať, že Komisia zdieľa tento prístup, keďže v odôvodnení č. 384 napadnutého rozhodnutia uviedla,

že „ak sa presné okolnosti, ktoré môžu viesť k vyvodeniu zodpovednosti materskej spoločnosti za správanie jej dcérskej spoločnosti, môžu meniť od prípadu k prípadu, nemôže ísť o porušenie zásady zákazu diskriminácie, pokiaľ sú zásady zodpovednosti uplatňované koherentne“.

O existencii jedného hospodárskeho subjektu v prípade žalobkyne a spoločnosti Dimon

134 Treba preskúmať, či Komisia správne uplatnila kritériá uvedené v bodoch 115 až 117, 121 a 122 vyššie pri rozhodnutí o existencii jedného hospodárskeho subjektu v prípade žalobkyne a spoločnosti Dimon od druhého polroka roku 1997 a následnom vyvodení solidárnej zodpovednosti spoločnosti Dimon za porušenie, ako aj pri rozhodovaní o povinnosti zaplatiť pokutu a zahrnutí spoločnosti Dimon medzi adresátov napadnutého rozhodnutia.

135 Je nesporné, že v čase od 18. novembra 1997 do dňa prijatia napadnutého rozhodnutia spoločnosť Dimon vlastnila prostredníctvom spoločnosti Intabex celý kapitál žalobkyne. Nemožno teda spochybňovať, že v priebehu celého tohoto obdobia bola spoločnosť Dimon schopná vykonávať na jej správanie rozhodujúci vplyv (pozri bod 105 vyššie).

136 Treba teda overiť, či bola podmienka skutočného vykonávania rozhodujúceho vplyvu zo strany spoločnosti Dimon splnená aj vo vzťahu k tomuto obdobiu, ako tvrdí Komisia.

137 V tomto ohľade treba pripomenúť, že v napadnutom rozhodnutí sa Komisia v prípade dcérskych spoločností pod 100 % kontrolou ich materských spoločností rozhodla pri pripisovaní zodpovednosti za porušenia, ktorých sa dopustili tieto dcérske spoločnosti, ich materským spoločnostiam, neuspokojiť sa s vychádzaním z domnienky uvedenej v bodoch 105, 106 a 121 vyššie, ale zohľadniť tiež ďalšie dôkazy preukazujúce skutočné vykonávanie rozhodujúceho vplyvu (pozri body 122 až 127 vyššie).

138 Je preto potrebné preskúmať, či skutočnosti uvedené Komisiou v napadnutom rozhodnutí spolu so skutočnosťou, že spoločnosť Dimon vlastní celý kapitál žalobkyne, z právneho hľadiska dostatočne preukazujú, že v posudzovanom období spoločnosť Dimon skutočne vykonávala rozhodujúci vplyv na správanie žalobkyne. Tieto skutočnosti sú uvedené v odôvodneniach č. 379 napadnutého rozhodnutia, ako aj v poznámkach pod čiarou 303 až 305 tohto rozhodnutia. Ide v podstate o rôzne správy a listy žalobkyne, ktoré boli podľa Komisie určené spoločnosti Dimon.

139 V prípade, že to tak je, treba overiť, či tvrdenia žalobkyne uvedené v bode 84 vyššie môžu tento záver vyvrátiť.

— O „správach o činnosti“ a „správach z terénu“

140 Komisia poukazuje na rad „správ o činnosti“ a „správ z terénu“ vypracovaných žalobkyňou a najmä uvádza, že sa v nich často spomínali predmetné protiprávne postupy. Tieto správy, ktorých je štrnásť a ktoré sa vzťahujú na obdobie od decembra 1998 do mája 2001, sú vymenované v poznámke pod čiarou 303 napadnutého rozhodnutia.

141 Najskôr treba poukázať na skutočnosť, že uvedené správy obsahujú podrobné informácie nielen o rôznych aspektoch obchodných činností žalobkyne, ako je priebeh sezón nákupu surového tabaku (nakúpené množstvo, nákupná cena atď.), spracované množstvo surového tabaku a zmluvy uzatvorené so spoločnosťou Cetarsa na rezanie časti jej objemu tabaku, o vývoji právnej úpravy v odvetví tabaku a o stretnutiach uskutočnených na pôde združenia Anetab a s poľnohospodárskymi združeniami a zoskupeniami výrobcov, ale aj – ako je zdôraznené v odôvodnení č. 379 napadnutého rozhodnutia – o predmetných protiprávnych postupoch.

142 Ďalej treba konštatovať, že zo spisu vyplýva, že predmetné správy pripravoval pán B. a že podľa vlastných informácií žalobkyne boli adresované členom jej predstavenstva.

143 Pokiaľ ide o posledný uvedený bod, treba poukázať na to, že spoločnosť Dimon ešte v ten deň, keď nadobudla všetky akcie žalobkyne – prostredníctvom svojej 100 % vlastnenej dcérskej spoločnosti Intabex, ktorej účasť v žalobkyni bola len finančná – vymenila troch zo štyroch členov tohto predstavenstva, keď doňho vymenovala najmä dve osoby (pána G. a pána T.), ktoré už vtedy zastávali funkcie v iných spoločnostiach skupiny Dimon. V tej dobe bol pán G. aj výkonným riaditeľom spoločnosti Compañia de Filipinas, SA, ktorá je dcérskou spoločnosťou spoločnosti Intabex so sídlom v Španielsku a ktorá pôsobí v oblasti produkcie čierneho tabaku, a pán T. bol zároveň zamestnancom spoločnosti Dimon International Services a členom predstavenstva tejto spoločnosti (až do augusta 1998).

144 V tomto kontexte treba zdôrazniť predovšetkým význam funkcií, ktoré pán T. zastával v skupine Dimon. Okrem toho, že bol členom predstavenstva žalobkyne počas celého obdobia, v ktorom dochádzalo k porušovaniu, a členom predstavenstva spoločnosti Dimon International Services až do augusta 1998, totiž pán T. zasadal v predstavenstve ďalších dvoch spoločností skupiny Dimon, a to spoločnosti Intabex Holding Worldwide, SA (v rokoch 1998 a 1999) a spoločnosti LRH Travel Ltd (až do novembra 2000). Ako žalobkyňa uviedla vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách, bol

navyše poverený „zabezpečením skutočného začlenenia skupiny Intabex do skupiny Dimon“. K tomu sa pridáva skutočnosť – ako bude podrobne vysvetlené v bode 160 nižšie – že z niekoľkých listov obsiahnutých v spise vyplýva, že žalobkyňa viedla konzultácie s pánom T. v otázkach týkajúcich sa jej obchodných činností alebo žiadala o jeho predchádzajúci súhlas s prijatím niektorých dôležitých rozhodnutí. S ohľadom na tieto skutočnosti bola Komisia oprávnená domnievať sa, že pán T. konal v mene spoločnosti stojacej na čele skupiny Dimon, teda spoločnosti Dimon, a hral úlohu sprostredkovateľa medzi ňou a žalobkyňou. Skutočnosť, že pán T. bol so spoločnosťou Dimon v spore, pre ktorý táto spoločnosť v auguste 1998 ukončila výkon jeho funkcií člena predstavenstva spoločnosti Dimon International Services, nemôže tento záver spochybniť. Nielenže bol totiž pán T. po tomto dni naďalej zamestnancom tejto spoločnosti, ale bol naďalej aj členom správnej rady žalobkyne a spoločností Intabex Holding Worldwide a LRH Travel.

145 Skutočnosti uvedené v bodoch 142 až 144 vyššie preukazujú, že spoločnosť Dimon mala v úmysle dohliadať na činnosti žalobkyne prostredníctvom členov, ktorých vymenovala do predstavenstva žalobkyne, konkrétne prostredníctvom pána T., a zaistiť, aby sa vyvíjali v súlade s obchodnou politikou skupiny Dimon. Aj keď teda boli predmetné „správy o činnosti“ a „správy z terénu“ formálne odovzdávané uvedeným členom, a nie priamo samotnej spoločnosti Dimon, Komisia bola oprávnená domnievať sa v odôvodnení č. 380 napadnutého rozhodnutia, že táto spoločnosť bola informovaná o obsahu týchto správ a konkrétne o predmetných protiprávnych postupoch. Toto konštatovanie je potvrdené skutočnosťou uvedenou v odôvodnení č. 379 napadnutého rozhodnutia, a to skutočnosťou, že uvedené správy boli systematicky prekladané zo španielčiny do angličtiny, ktorá je pracovným jazykom spoločnosti Dimon.

146 Nakoniec treba uviesť, že je nesporné, že spoločnosť Dimon, ktorá bola nepochybne schopná vykonávať rozhodujúci vplyv na správanie žalobkyne (pozri body 105 a 135 vyššie), nikdy neprejavila námietky proti protiprávnym postupom, o ktorých sa takto

dozvedela, ani neprijala voči svojej dcérskej spoločnosti žiadne opatrenie smerujúce k zabráneniu pokračovania jej účasti na porušovaní, a to napriek hrozbe postihov alebo žalôb o náhradu škody zo strany tretích osôb, ktorej sa takýmto správaním vystavila (pozri tiež odôvodnenie č. 382 napadnutého rozhodnutia). Komisia z toho mohla oprávnene vyvodiť, že spoločnosť Dimon túto účasť mlčky schvaľovala, a dospieť k názoru, že takýto spôsob konania predstavuje ďalší nepriamy dôkaz vykonávania rozhodujúceho vplyvu na správanie jej dcérskej spoločnosti.

— O korešpondencii medzi žalobkyňou a spoločnosťou Dimon

147 Komisia sa opiera aj o niekoľko listov, ktoré si údajne medzi sebou zaslali žalobkyňa a spoločnosť Dimon, a uvádza, že v niektorých z nich sa hovorí o predmetných protiprávnych postupoch, že ďalšie sa týkajú zmlúv o spracovaní tabaku alebo o predaji spracovaného tabaku, ktoré spoločnosť Dimon uzavrela so spoločnosťami Cetarsa a Deltafina, a že niektoré ďalšie listy sa týkajú všeobecne podmienok nákupu surového tabaku a právneho rámca, ktoré platili v Španielsku.

148 Pokiaľ ide o listy, ktoré patria do prvej kategórie a o ktorých sa hovorí v bode 147 vyššie, Komisia v odôvodnení č. 379 napadnutého rozhodnutia odkazuje napríklad na odôvodnenia č. 168 a 179 a na poznámky pod čiarou č. 217 a 229 uvedeného rozhodnutia.

149 V tomto ohľade treba najskôr konštatovať, že v týchto listoch sa skutočne hovorí o predmetných protiprávnych postupoch.

150 Na rozdiel od tvrdenia žalobkyne sa fax pána B. zo 14. decembra 1998, ktorého adresátom bol pán D. (zo spoločnosti Dimon International, dcérskej spoločnosti skupiny Dimon so sídlom v Spojených štátoch amerických) a o ktorom sa hovorí v odôvodnení č. 168 napadnutého rozhodnutia, netýkal výlučne zmluvy o predaji spracovaného tabaku, ktorú žalobkyňa uzavrela so spoločnosťou Deltafina, ale aj uvedených postupov. To jasne vyplýva z tretieho odseku tohoto faxu, kde pán B. uvádza:

„Akonáhle dostanem ceny tých štyroch spoločností, budem Vás o tom informovať. Už teraz Vám však môžem povedať, že problémy, ktoré vyzerali tak vážne, keď ste nás navštívili v Španielsku, zmizli, pretože sa všetky spoločnosti ustálili okolo dohodnutej ceny 87 [španielskych pesiet (ESP)] (plus mínus 2 až 3 ESP) [za kg], s tým, že tieto ceny sú oficiálne, aj keď sa domnievame, že Cetarsa vykonala rovnako ako my ešte ďalšie platby výrobcom."

151 V odôvodnení č. 179 napadnutého rozhodnutia je zmienka o správe pána B. s dátumom 5. mája 1998, ktorá bola určená pre pána T. a ktorej kópiu zaslal o deň skôr pán B. faxom ďalším dvom členom predstavenstva žalobkyne. Treba konštatovať, že v tejto správe, ktorá opisuje priebeh sezóny nákupu tabaku v roku 1998, sa najmä uvádza, že „[žalobkyňa] významne prispela k tomu, že podniky dospeli k istým dohodám, aby sa zamedzilo cenovej vojne z [predchádzajúceho] roka", že „ceny boli vyjednané so združeniami a [zoskupeniami výrobcov tabaku]", že „vôbec prvý krát… [sa zabránilo] vojne medzi podnikmi a každý z nich mohol nakúpiť množstvo, aké chcel", a že „vyjednávania s [týmito zoskupeniami] boli ťažké, ale všetky podniky svoje postoje zastávali zodpovedne a v duchu spolupráce". V uvedenej správe sa tiež hovorí o tom, že žalobkyňa a spoločnosť WWTE sa zaviazali nakúpiť rovnaké množstvá tabaku ako predchádzajúci rok a že spracovatelia sa dohodli na tom, že zoskupeniam výrobcov budú platiť zálohy vo výške 35 ESP/kg za odrodu Virginia a vo výške 45 ESP/kg za odrody Burley. Nakoniec je v uvedenej správe zmienka o „vhodnosti ďalších dohôd

medzi spracovateľmi do budúcnosti“. S ohľadom na tieto skutočnosti nemožno spochybňovať, že správa z 5. mája 1998 na predmetné protiprávne postupy odkazovala.

152 To isté platí, pokiaľ ide o e-mail pána B. z 30. októbra 2000, ktorého adresátom bol pán S. a na ktorý sa odkazuje v poznámke pod čiarou 217 napadnutého rozhodnutia. V tomto e-maili totiž pán B. najskôr pripomína, že na stretnutí usporiadanom v rámci združenia Anetab spracovatelia rokovali o zvýšení cien, ktoré požadovali zoskupenia a združenia výrobcov, a jednomyseľne sa dohodli na tom, že s ním súhlasiť nebudú. V tomto e-maili sa ďalej uvádza, že na stretnutí, ktoré sa konalo s týmito zoskupeniami a združeniami, spracovatelia trvali na svojom stanovisku a zoskupeniam a združeniam jasne oznámili, že ich návrh na 20 % zvýšenie odmietajú.

153 Pokiaľ ide o e-mail pána B. z 9. mája 2001, ktorého adresátom bol pán S. a o ktorom sa hovorí v poznámke pod čiarou č. 229 napadnutého rozhodnutia, uvádza sa v ňom, že spracovatelia sa zišli v sídle združenia Anetab, „aby sa pripravili na rokovanie s výrobcami o cenách“, a jasne sa tu teda odkazuje na fakt, že spracovatelia sa medzi sebou dohovárali na nákupných cenách surového tabaku.

154 Rovnako ako v prípade vyššie uvedených „správ o činnosti“ a „správ z terénu“ je ďalej potrebné konštatovať, že Komisia sa v odôvodnení č. 380 napadnutého rozhodnutia oprávnene domnievala, že spoločnosť Dimon bola informovaná o obsahu dokumentov uvedených v bodoch 150 až 153 vyššie, a teda aj o predmetných protiprávnych postupoch, aj keď jej oficiálne neboli adresované.

155 Pokiaľ teda ide o správu od pána B. s dátumom 5. mája 1998, ktorej adresátom bol pán T. (pozri bod 151 vyššie), v bode 144 vyššie už bolo objasnené, že pán T. konal v mene spoločnosti Dimon a vystupoval ako sprostredkovateľ medzi ňou a žalobkyňou. Pokiaľ ide o fax zo 14. decembra 1998 (pozri bod 150 vyššie), ktorý bol zaslaný spoločnosti Dimon International, stačí konštatovať, že žalobkyňa v replike sama uviedla, že

týmto faxom chcela poskytnúť isté informácie „svojmu novému akcionárovi“. Lenže tým bola práve spoločnosť Dimon a nie spoločnosť Dimon International.

156 Pokiaľ ide o e-maily z 30. októbra 2000 a 9. mája 2001 (pozri body 152 a 153 vyššie), ich adresátom bol pán S. Na rozdiel od toho, čo naznačuje žalobkyňa, pán S. nebol len zamestnancom spoločnosti Dimon International Services, ale v skupine zastával významné postavenie, takže rovnako ako v prípade pána T. bola Komisia oprávnená vychádzať z toho, že konal v mene spoločnosti stojacej na čele tejto skupiny, v danom prípade spoločnosti Dimon. Vo svojej odpovedi z 18. marca 2002 na žiadosť Komisie o informácie tak žalobkyňa uviedla, že pán S. vykonáva funkciu „generálneho riaditeľa skupiny Dimon v Európe“. Vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách a vo svojich písomnostiach tiež spresnila, že od roku 2000 „zastáva funkciu koordinácie prevádzky v Európe“. Niektoré údaje obsiahnuté v e-maili z 9. mája 2001 a v odpovedi pána S. na tento e-mail ešte potvrdzujú význam jeho úlohy v rámci skupiny Dimon. Pán B. tak v tomto e-maili informuje pána S. aj o svojom stretnutí s predsedom predstavenstva spoločnosti Deltafina, ktoré sa konalo popri schôdzi usporiadanej v sídle združenia Anetab a ktorého cieľom bolo prerokovať dve otázky, ktoré označuje za „veľmi dôležité“, a oznamuje mu, že sa s ním predseda predstavenstva spoločnosti Deltafina čo najskôr telefonicky spojí, aby sa v tejto veci dosiahla zhoda. E-mailom z toho istého dňa, ktorého adresátom bol pán B., pán S. odpovedal, že práve hovoril s predsedom predstavenstva spoločnosti Deltafina a že sa dohodli na veľmi skorom stretnutí. Pánovi B. tiež povedal, že súhlasí s jeho návrhmi, pokiaľ ide o vyššie uvedené otázky.

157 Nakoniec z toho, že spoločnosť Dimon nijako nereagovala na účasť žalobkyne na porušovaní, hoci o tom bola takýmto spôsobom informovaná, mohla Komisia oprávnene vyvodzovať, že mlčky schvaľuje protiprávne správanie svojej dcérskej spoločnosti, a považovať za ďalší nepriamy dôkaz o vykonávaní rozhodujúceho vplyvu na jej správanie (pozri bod 146 vyššie).

158 Pokiaľ ide o listy patriace do druhej z kategórií uvedených v bode 147 vyššie, tie sú špecifikované v poznámke pod čiarou č. 304 napadnutého rozhodnutia. Ide v zásade o faxy alebo e-maily, ktoré si zasielali pán B. na jednej strane a pán T. alebo pán S. na druhej strane. Z dôvodov už uvedených v bodoch 144 a 156 vyššie treba pána T. a pána S. považovať za osoby konajúce v mene spoločnosti Dimon.

159 Niektoré z týchto listov sa týkajú zmluvy zo septembra 1998, opätovne prerokovanej v roku 2001, na ktorej základe boli niektoré činnosti žalobkyne v oblasti spracovania tabaku zaisťované spoločnosťou Cetarsa ako subdodávateľom. Z uvedených listov jasne vyplýva, že túto zmluvu uzavrel pán B. v mene a na účet spoločnosti Dimon a že táto spoločnosť skutočne vykonávala prostredníctvom pána T. a pána S. rozhodujúci vplyv na rokovanie o uvedenej zmluve.

160 Vo faxe z 9. septembra 1998, ktorého adresátom bol pán T., tak pán B. najskôr uviedol, že nedávno mal niekoľko stretnutí so spoločnosťou Cetarsa, aby sa pokúsil vyriešiť „doteraz nevyriešené otázky spoločnosti Dimon“, a potom výslovne požiadal o súhlas pána T. s niektorými zmluvnými podmienkami uvedenými v zápisnici z jedného z týchto stretnutí, ktorá bola pripojená k tomuto faxu. Treba zdôrazniť, že v uvedenej zápisnici je pán B. výslovne označovaný za zástupcu spoločnosti Dimon. V tom istom zmysle treba poukázať na to, že pán B. vo svojom faxe zo 14. septembra 1998 informuje pána T. o tom, že sa „v súlade s [jeho] pokynmi“ znova stretol so spoločnosťou Cetarsa a že boli vykonané zmeny v zmluve, ktorá má byť s touto spoločnosťou podpísaná, vo vzťahu ku ktorým žiada o súhlas pána T. Pán B. vo svojom faxe z 15. septembra 1998 informuje pána T. o tom, že spoločnosti Cetarsa odovzdal návrh zmien, ktorý mu pán T. poskytol predchádzajúci deň, a že tento spracovateľ urobil protinávrh. Pán B. vyzýva pána T., aby mu oznámil, či treba s týmto protinávrhom súhlasiť. Nakoniec treba poznamenať, že v konečnej verzii zmluvy uzatvorenej so spoločnosťou Cetarsa, ktorá bola zaslaná faxom z 18. septembra 1998, ktorého odosielateľom bol pán B. a adresátom pán T., je spoločnosť Dimon označovaná ako jedna z dvoch zmluvných strán a pán B. ako jej zástupca.

161 Treba tiež uviesť, že pán B. vo svojom e-maili z 3. apríla 2001 informoval pána S. o priebehu opätovného vyjednávania o zmluve spomínanej v bode 160 vyššie, pričom vyjadril obavu, že spoločnosť Cetarsa bude od spoločnosti Dimon požadovať rovnaké podmienky, aké boli dohodnuté s pánom M., predsedom predstavenstva spoločnosti Deltafina, v rámci zmluvy, ktorá s ním bola uzavretá súbežne ako s osobou konajúcou v mene spoločnosti Universal, a vyzval teda pána S., aby kontaktoval pána M. Z e-mailu pána S. z nasledujúceho dňa, ktorého adresátom bol pán T., vyplýva, že sa pán S. skutočne pokúsil spojiť s pánom M.

162 Nakoniec treba poznamenať, že pán B. vo svojom e-maili zo 7. marca 2001 informuje pána S. o svojom stretnutí so zástupcom spoločnosti Cetarsa, ktoré sa konalo predchádzajúci deň, „ako bolo predtým dohodnuté v Camberley" (sídle spoločnosti Dimon International Services v Spojenom kráľovstve), a na ktorom rokovali najmä o niektorých aspektoch opätovne prerokúvanej zmluvy so spoločnosťou Cetarsa.

163 Ďalší z listov patriacich do druhej z kategórií uvedených v bode 147 vyššie sa týkajú zmluvy, na ktorej základe spoločnosť Deltafina nakupuje veľkú časť spracovaného tabaku od žalobkyne. Vo faxe zo 14. septembra 1998 tak pán T. žiada, aby mu pán B. poskytol presnejšie údaje o niektorých cenách a o ďalších podmienkach dohodnutých v rámci tejto zmluvy. Faxom z toho istého dňa, ktorého adresátom bol pán T., mu pán B. tieto presnejšie údaje poskytol. Rovnako vo faxe zo 14. decembra 1998 spomínanom v bode 150 vyššie pán B. nielen poukázal na predmetné protiprávne postupy, ale aj odpovedal na otázku, ktorú mu položil pán D. – ktorý bol okrem iného členom predstavenstva spoločnosti Dimon – vo vzťahu k plneniu tejto zmluvy. Nakoniec e-mail z 9. mája 2001 spomínaný v bodoch 153 a 156 vyššie dokazuje nielen to, že spoločnosť Dimon bola o uvedených postupoch informovaná, ale aj to, že vykonávala rozhodujúci vplyv na obchodné vzťahy medzi žalobkyňou a spoločnosťou Deltafina.

164 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že listy skúmané v bodoch 158 až 163 vyššie nijako nesúvisia s nákupom surového tabaku, toto tvrdenie je irelevantné. Nezávislosť dcérskej spoločnosti od jej materskej spoločnosti totiž nemožno posudzovať len z hľadiska jej činnosti v oblasti výrobkov dotknutých porušením. Ako už bolo uvedené

v bode 102 vyššie, pri posudzovaní, či dcérska spoločnosť určuje svoje správanie na trhu samostatne, treba zohľadniť všetky podstatné okolnosti týkajúce sa hospodárskych, organizačných a právnych väzieb, ktoré spájajú dcérsku spoločnosť s materskou spoločnosťou a ktoré sa môžu meniť v závislosti od konkrétneho prípadu, a preto nemôžu byť predmetom vyčerpávajúceho výpočtu.

165 Nakoniec pokiaľ ide o tretí typ listov spomínaných v bode 147 vyššie, tie sú špecifikované v poznámke pod čiarou č. 305 napadnutého rozhodnutia.

166 Ide o e-maily pána B., ktorých adresátom je pán S. a ktoré sa týkajú – ako uvádza Komisia v odôvodnení č. 379 napadnutého rozhodnutia – vo všeobecnosti podmienok nákupu surového tabaku a právneho rámca, ktoré platili v Španielsku. Tieto listy sú relevantné, lebo preukazujú, že spoločnosť Dimon prostredníctvom pána S. zblízka sledovala situáciu na španielskom trhu.

— O tvrdeniach, ktoré žalobkyňa uviedla na dôkaz toho, že na trhu konala samostatne

167 Najskôr treba uviesť, že žalobkyňa zakladá veľkú časť svojich úvah na téze, že rozhodujúci vplyv, aký musí materská spoločnosť vykonávať, aby jej mohla byť pripísaná zodpovednosť za porušenie, ktorého sa dopustila jej dcérska spoločnosť, sa musí týkať činností, ktoré sú priamo spojené s uvedeným porušením, v danom prípade s nákupom surového tabaku. Z dôvodov uvedených v bodoch 102 a 164 vyššie však túto tézu nemožno prijať.

168 Tvrdenie žalobkyne, že nijaká zo spoločností skupiny Dimon nevykonávala kontrolu nad nákupom surového tabaku, tak nielenže nie je pravdivé – ako vyplýva z nasledujúcich úvah – ale ani nemôže stačiť na preukázanie toho, že po svojej akvizícii spoločnosťou Dimon konala na trhu samostatne. To isté platí pre jej tvrdenie, že v súvislosti so svojou politikou nákupu surového tabaku neviedla konzultácie ani so spoločnosťou Dimon, ani s nijakou inou spoločnosťou skupiny Dimon. Tieto tvrdenia sú o to nepresvedčivejšie, že spoločnosť Dimon prostredníctvom pána T. či pána S. aktívne zasahovala – ako vyplýva z dokumentov skúmaných v bodoch 158 až 163 vyššie – do ďalších aspektov obchodnej politiky žalobkyne, a to do zaisťovania niektorých činností v oblasti spracovania surového tabaku v rámci subdodávok a do predaja spracovaného tabaku.

169 Rovno treba odmietnuť aj tvrdenie žalobkyne založené na tom, že Komisia dostatočne nepreukázala, že spoločnosť Dimon – alebo niektorá iná spoločnosť zo skupiny Dimon – žalobkyni udelila pokyn na to, aby sa dopustila porušenia, alebo že bola doňho priamo zapojená. Ako už totiž bolo uvedené v bode 103 vyššie, skutočnosťou, ktorá Komisii umožňuje, aby za adresáta rozhodnutia ukladajúceho pokuty označila materskú spoločnosť, nie je ani podnecovanie dcérskej spoločnosti materskou spoločnosťou, aby sa dopustila porušenia, a tým skôr ani účasť materskej spoločnosti na uvedenom porušovaní, ale skutočnosť, že materská a dcérska spoločnosť tvoria jeden podnik v zmysle článku 81 ES.

170 Pokiaľ ide ďalej o tvrdenie vychádzajúce z toho, že spoločnosť Intabex sa rozhodla potom, ako nadobudla žalobkyňu, vymeniť troch zo štyroch členov predstavenstva žalobkyne, toto tvrdenie zďaleka nevyvracia dôvodnosť tézy Komisie, ale skôr preukazuje – ako už bolo uvedené v bode 145 vyššie – že spoločnosť Dimon nemala v úmysle poskytnúť žalobkyni úplnú samostatnosť, ale chcela dohliadať na jej činnosti a zaistiť, aby sa rozvíjali v súlade s obchodnou politikou skupiny Dimon. V tomto ohľade treba pripomenúť, že po prvé spoločnosť Intabex bola 100 % ovládaná spoločnosťou Dimon

a jej účasť v žalobkyni bola len finančná a po druhé dvaja noví členovia predstavenstva žalobkyne už v okamihu, keď boli spoločnosťou Intabex vymenovaní, zastávali funkcie v iných spoločnostiach skupiny Dimon (pozri bod 143 vyššie).

171 Pokiaľ ide o skutočnosť, že v okamihu nadobudnutia žalobkyne spoločnosťou Intabex bol pán B. ponechaný vo funkcii predsedu predstavenstva a ostal zachovaný aj jeho pôvodný tím zodpovedný za riadenie nákupov, táto skutočnosť sama osebe nedokazuje, že by žalobkyňa konala na trhu samostatne, a to ani v súvislosti so samotným nákupom surového tabaku. Ako totiž uviedla žalobkyňa vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách, táto skutočnosť bola dôsledkom rozhodnutia spoločnosti Dimon a nie jej vlastného rozhodnutia. Ďalej je úplne normálne, že keď medzinárodná skupina nadobudne celé základné imanie spoločnosti pôsobiacej na určitom národnom trhu, na ktorom táto skupina nikdy predtým nepôsobila – ako to bolo v prípade skupiny Dimon – ponechá vo funkcii niektorých bývalých vedúcich pracovníkov tejto spoločnosti, ako aj tím, ktorý bol predtým zodpovedný za jej nákupy.

172 Pokiaľ ide nakoniec o manažérsku zmluvu, táto síce udeľuje pánovi B. rozsiahle právomoci týkajúce sa riadenia žalobkyne a konkrétne nákupu surového tabaku, výslovne však v článku 1 ods. 1 stanovuje, že pán B. je povinný dodržiavať najmä „metódy a postupy, ktoré mu stanoví predstavenstvo [žalobkyne]“. Okrem toho článok 1 ods. 2 manažérskej zmluvy ukladá pánovi B. povinnosť „pravidelne a podrobne informovať [toto predstavenstvo] o vývoji činností spoločnosti a pripravovať a predkladať v stanovených termínoch a v stanovenom formáte správy, ktoré by [uvedené] predstavenstvo mohlo požadovať“. Je teda jasné, že pán B. pri výkone svojich funkcií vrátane funkcií týkajúcich sa nákupu surového tabaku podliehal kontrole predstavenstva žalobkyne, ako aj usmerneniam, ktoré mu predstavenstvo mohlo vydávať. Žalobkyňa, ktorej sa na to Všeobecný súd na pojednávaní pýtal, napokon výslovne pripustila, že rovnako ako u ktorejkoľvek inej spoločnosti v Španielsku malo jej predstavenstvo právomoc odmietnuť, zmeniť alebo zrušiť rozhodnutie jej generálneho riaditeľa. Aj keby

sa preukázalo, že predstavenstvo žalobkyne v praxi takto nikdy nepostupovalo ani nevypracovalo také „metódy“ alebo „postupy“, aké sú uvedené vyššie, táto skutočnosť nič nemení na tom, že – na rozdiel od toho, čo naznačuje žalobkyňa – pán B. nebol pri riadení spoločnosti, ani pri jej politike nákupu surového tabaku úplne nezávislý. Treba dodať, že na rozdiel od toho, o čom by žalobkyňa chcela presvedčiť, nebolo udelenie právomocí pánovi B. v manažérskej zmluve ničím výnimočné a žalobkyňu nijako neodlišovalo od iných spoločností založených podľa španielskeho práva. Je totiž dosť obvyklé, že sa predstavenstvo určitej spoločnosti nezaoberá bežnou činnosťou tejto spoločnosti.

173 S ohľadom na konštatovanie uvedené v bode 145 vyššie, podľa ktorého spoločnosť Dimon prostredníctvom členov predstavenstva žalobkyne, ktorých vymenovala, a konkrétne prostredníctvom pána T., dohliadala na jej činnosti, nie sú tvrdenia založené na manažérskej zmluve a na právomociach udelených pánovi B. presvedčivé. V tom istom zmysle – pokiaľ ide vo všeobecnosti o skutočnosť, že žalobkyňa má vlastné miestne vedenie – treba dospieť k rovnakému záveru ako Komisia, že táto skutočnosť sama osebe nedokazuje, že by svoje správanie na trhu určovala nezávisle od svojej materskej spoločnosti. V prejednávanej veci sa teda žalobkyňa síce v takej situácii nachádzala, konala však pod dohľadom spoločnosti Dimon, ktorá dokonca hrala pri niektorých aspektoch jej obchodnej politiky aktívnu úlohu (pozri najmä body 158 až 163 vyššie).

174 Zo všetkých úvah, ktoré boli uvedené vyššie, vyplýva, že Komisia konala oprávnene, keď dospela k záveru, že v prípade žalobkyne a spoločnosti Dimon ide od 18. novembra 1997 o jeden hospodársky subjekt, a vyvodila preto voči spoločnosti Dimon solidárnu zodpovednosť za porušenie a zaplatenie pokuty a zahrnula ju medzi adresátov napadnutého rozhodnutia.

175 S ohľadom na zásady pripomenuté v bodoch 109 až 111 vyššie treba dospieť k záveru, že Komisia pri výpočte hornej hranice 10 % stanovenej v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 tiež konala oprávnene, keď vychádzala z konsolidovaného obratu spoločnosti Dimon v roku 2003, teda v roku, ktorý predchádzal prijatiu napadnutého rozhodnutia.

176 Prvú časť prvého žalobného dôvodu preto treba zamietnuť ako nedôvodnú.

2. *O tretej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení zásady rovnosti zaobchádzania a na nedostatku odôvodnenia*

a) Tvrdenia účastníkov konania

177 Žalobkyňa po prvé tvrdí, že Komisia svoje dôvody, pre ktoré má byť voči spoločnosti Dimon vyvodená solidárna zodpovednosť za predmetné protiprávne správanie, uviedla prvý krát až v štádiu vyjadrenia k žalobe, čo je v rozpore s povinnosťou odôvodnenia. Žalobkyňa konkrétne uvádza, že ani v oznámení o výhradách ani v napadnutom rozhodnutí sa Komisia v tomto ohľade neopierala o skutočnosť, že pán T. bol jedným z členov jej predstavenstva a „významným riaditeľom" spoločnosti Dimon, že spoločnosti Dimon poskytoval kópie správ, ktoré mu odovzdával pán B., a že zaisťoval skutočné vykonávanie rozhodujúceho vplyvu spoločnosti Dimon na žalobkyňu.

178 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že Komisia posudzovala prípadnú zodpovednosť materských spoločností spoločnosti Taes a spoločnosti Cetarsa na jednej strane a prípadnú zodpovednosť jej materskej spoločnosti na druhej strane na základe „úplne odlišných" kritérií, čím porušila zásadu rovnosti zaobchádzania.

179 Komisia tvrdí, že tretiu časť prvého žalobného dôvodu treba odmietnuť ako neprípustnú, lebo obe výhrady, z ktorých sa skladá, sú nové.

180 V každom prípade sú tieto dve výhrady nedôvodné.

b) Posúdenie Všeobecným súdom

181 Pokiaľ ide po prvé o výhradu založenú na údajnom porušení zásady rovnosti zaobchádzania, stačí konštatovať, že ide o nový dôvod, ktorý bol prvý krát uvedený až v štádiu repliky a ktorý sa nezakladá na právnych alebo skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Preto musí byť v súlade s článkom 48 ods. 2 rokovacieho poriadku odmietnutá ako neprípustná.

182 Pokiaľ ide po druhé o výhradu založenú na údajnom nedostatku odôvodnenia, treba konštatovať, že aj túto výhradu žalobkyňa prvý krát uviedla až v replike. Táto okolnosť však nevedie k tomu, že by ju Všeobecný súd nemohol v prejednávanej veci preskúmať. Žalobný dôvod založený na neexistencii alebo nedostatku odôvodnenia aktu je totiž v rámci žaloby o neplatnosť dôvodom týkajúcim sa verejného poriadku, ktorý môže, či dokonca musí súd Únie uplatniť *ex offo*, a na ktorý sa teda môžu účastníci konania odvolať v ktoromkoľvek štádiu konania (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, T-45/98 a T-47/98, Zb. s. II-3757, bod 125).

183 Podľa ustálenej judikatúry musí byť odôvodnenie vyžadované článkom 253 ES prispôsobené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, umožňujúce zúčastneným osobám pochopiť dôvody

prijatia opatrenia a príslušnému súdu preskúmať ho. Požiadavka uvedenia dôvodov musí byť posudzovaná v závislosti od okolností prípadu, najmä v závislosti od obsahu aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý na jeho objasnení môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne dotýka. Nevyžaduje sa, aby v odôvodnení boli presne uvedené všetky relevantné právne a skutkové okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky uvedeného článku 253 ES, sa má posudzovať nielen s ohľadom na jeho znenie, ale tiež s ohľadom na jeho kontext, ako aj s ohľadom na všetky právne predpisy upravujúce dotknutú oblasť (pozri rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 63 a tam citovanú judikatúru, a rozsudok Hoek Loos/Komisia, už citovaný v bode 110 vyššie, bod 58).

184 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že ak sa rozhodnutie o uplatnení článku 81 ES týka viacerých subjektov a ide o otázku pripísateľnosti porušenia, musí obsahovať dostatočné odôvodnenie vo vzťahu ku každému zo subjektov, ktorým je určené, najmä vo vzťahu k tým spomedzi nich, ktorí podľa tohto rozhodnutia musia niesť zodpovednosť za toto porušenie (rozsudky Súdu prvého stupňa z 28. apríla 1994, AWS Benelux/Komisia, T-38/92, Zb. s. II-211, bod 26, a z 27. septembra 2006, Akzo Nobel/Komisia, T-330/01, Zb. s. II-3389, bod 93).

185 V prejednávanom prípade zo zhrnutia časti napadnutého rozhodnutia týkajúcej jeho adresátov, uvedeného v bodoch 27 až 37 vyššie, ako aj zo zistení uvedených v bodoch 114 až 129 vyššie vyplýva, že v uvedenom rozhodnutí Komisia dostatočne odôvodnila, prečo sa rozhodla pripísať spoločnosti Dimon zodpovednosť za porušenie, ktorého sa dopustila žalobkyňa. Uvedením judikatúry Súdneho dvora a Všeobecného súdu Komisia tiež vysvetlila zásady, ktoré uplatnila pri určovaní uvedených adresátov. Pokiaľ ide o konkrétne o spoločnosť Dimon, Komisia najskôr uviedla, že od druhého polroka roku 1997 táto spoločnosť vlastní celý kapitál žalobkyne. Ďalej konštatovala, že je preukázané, že spoločnosť Dimon skutočne vykonávala rozhodujúci vplyv na správanie žalobkyne, pričom v tejto súvislosti vychádzala nielen z domnienky vyplývajúcej z vlastníctva podielu zodpovedajúceho celému základnému imaniu dcérskej spoločnosti, ale tiež z určitých ďalších dôkazov, ktoré túto domnienku potvrdzovali.

Nakoniec Komisia usúdila, že nijaký z argumentov predložených spoločnosťou Dimon v jej odpovedi na oznámenie o výhradách jej neumožňoval dospieť k opačnému záveru.

186 Žalobkyňa okrem toho nemôže vážne tvrdiť, že predtým, než sa oboznámila s vyjadrením Komisie k žalobe, nemohla tušiť, že podľa Komisie bolo potrebné pána T. považovať za osobu konajúcu ako sprostredkovateľ pre spoločnosť Dimon. Väčšina dokumentov výslovne špecifikovaných v poznámkach pod čiarou č. 303 a 304 napadnutého rozhodnutia bola totiž adresovaná pánovi T. Ďalej žalobkyňa tak vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách, ako aj v žalobe predložila podrobné vyjadrenie k úlohe a funkciám pána T. v rámci skupiny Dimon a trvala najmä na tom, že nebol schopný vykonávať v mene spoločnosti Dimon rozhodujúci vplyv na správanie jej dcérskej spoločnosti.

187 Tretiu časť prvého žalobného dôvodu preto treba čiastočne odmietnuť ako neprípustnú a čiastočne zamietnuť ako nedôvodnú.

3. *O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 a zásady proporcionality, pokiaľ ide o dôsledky, aké má rozsah solidárnej zodpovednosti na zaplatenie pokuty*

a) Tvrdenia účastníkov konania

188 V rámci druhej časti prvého žalobného dôvodu, ktorá bola uvedená subsidiárne, žalobkyňa kritizuje skutočnosť, žalobkyňa kritizuje skutočnosť, že Komisia pri výpočte výšky pokuty nevyvodila nijaké dôsledky zo svojho zistenia uvedeného v odôvodnení č. 386 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého voči spoločnosti Dimon nemohla byť

vyvodená spolu s ňou solidárna zodpovednosť za porušenie v období pred druhým polrokom roku 1997. Žalobkyňa tvrdí, že pri výpočte malo byť odlíšené obdobie pred 18. novembrom 1997, keď ju nadobudla spoločnosť Intabex, a obdobie po tomto dátume.

189 Pokiaľ teda ide o prvé obdobie, žalobkyňa sa domnieva, že Komisia nebola oprávnená použiť na východiskovú sumu jej pokuty násobiteľ 2 na účely odstrašenia, pretože v tom čase nepatrila k nadnárodnej spoločnosti a nepodliehala rozhodujúcemu vplyvu spoločnosti Dimon. Žalobkyňa dodáva, že akonáhle bude výška pokuty zodpovedajúca porušeniu spáchanému v rokoch 1996 a 1997 vypočítaná, bude ešte potrebné overiť, či „nebola prekročená horná hranica sankcie, ktorá [jej] môže byť uložená… individuálne podľa článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 (816 381 eur, teda 10 % [jej] obratu… za obdobie 2003/2004)“.

190 Ďalej sa žalobkyňa domnieva, že výška pokuty zodpovedajúca druhému obdobiu mala byť vypočítaná tak, že sa od sumy pokuty, ktorá jej bola uložená, odpočíta suma, ktorú má zaplatiť sama za prvé dva roky porušenia. Žalobkyňa dodáva, že z dôvodov uvedených v rámci druhého žalobného dôvodu nebolo potrebné použiť násobiteľ na účely odstrašenia.

191 Komisia sa domnieva, že druhá časť prvého žalobného dôvodu musí byť zamietnutá ako nedôvodná.

b) Posúdenie Všeobecným súdom

192 Aj keby voči spoločnosti Dimon nemohla byť vyvodená solidárna zodpovednosť spolu so žalobkyňou za predmetné porušenie v období pred 18. novembrom 1997, treba konštatovať, že táto okolnosť nemá nijaké dôsledky na výšku pokuty uloženej žalobkyni.

193 V tomto ohľade treba poukázať na skutočnosť, že aj keď k nadobudnutiu žalobkyne spoločnosťou Dimon prostredníctvom spoločnosti Intabex skutočne došlo až 18. novembra 1997, nič to nemení na tom, že je vinná, že sa zúčastňovala na karteli spracovateľov – ktorý je jediným a nepretržitým porušením (pozri bod 21 vyššie) – po celé obdobie trvania porušenia, teda už od 13. marca 1996. Nebol teda dôvod vykonávať zvlášť výpočet výšky jej pokuty za obdobie pred 18. novembrom 1997 a za obdobie po tomto dátume a teda jej ukladať pokutu zloženú z dvoch rôznych súm za každé z týchto období.

194 Okolnosť uvádzaná žalobkyňou nemá vplyv ani na použitie násobiteľa 2 na účely odstrašenia na východiskovú sumu jej pokuty. Ako bude podrobnejšie uvedené v rámci skúmania druhého žalobného dôvodu, Komisia totiž pri rozhodovaní o použití tohto násobiteľa oprávnene vychádzala z veľkosti a celkových zdrojov dotknutého podniku – teda hospodárskej jednotky tvorenej žalobkyňou a spoločnosťou Dimon ako spoločnosťou, ktorá stála na čele skupiny Dimon, ako bolo preukázané vyššie pri skúmaní prvej časti prvého žalobného dôvodu – v roku 2003, čo bol rok predchádzajúci prijatiu napadnutého rozhodnutia. Preto je skutočnosť, že spoločnosť Dimon pred 18. novembrom 1997 netvorila jednu a tú istú hospodársku jednotku so žalobkyňou, a nemohla byť voči nej z tohto dôvodu vyvodená spolu s ňou solidárna zodpovednosť za porušenie, úplne irelevantná.

195 To isté platí pre hornú hranicu 10 % stanovenú článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, lebo tá sa počíta na základe celkového obratu dosiahnutého dotknutým podnikom za obchodný rok predchádzajúci prijatiu rozhodnutia Komisie (pozri body 109 až 111 vyššie). Keďže teda bola Komisia v prejednávanej veci oprávnená, ako bolo preukázané pri skúmaní prvej časti prvého žalobného dôvodu, zohľadniť na účely výpočtu tejto hornej hranice konsolidovaný obrat dosiahnutý spoločnosťou Dimon v roku 2003, je úplne indiferentné, že voči tejto spoločnosti nemôže byť vyvodená solidárna zodpovednosť za porušenie v období pred 18. novembrom 1997.

196 Druhá časť prvého žalobného dôvodu preto musí byť zamietnutá ako nedôvodná.

197 S ohľadom na vyššie uvedené úvahy nemožno prvému žalobnému dôvodu vyhovieť. Návrh na čiastočné zrušenie napadnutého rozhodnutia preto treba zamietnuť.

B — *O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti zaobchádzania*

1. *Tvrdenia účastníkov konania*

198 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila zásadu rovnosti zaobchádzania tým, že použila násobiteľ na účely odstrašenia na východiskovú sumu jej pokuty, ale nie na východiskovú sumu stanovenú pre spoločnosť Taes a spoločnosť Deltafina.

199 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia v jej prípade uvedený násobiteľ použila na základe skutočnosti, že patrí k nadnárodnej spoločnosti so značnou hospodárskou a finančnou silou. Použitie výrazu „okrem toho" v poslednej vete odôvodnenia č. 422 napadnutého rozhodnutia (pozri bod 48 vyššie) podľa žalobkyne dokazuje, že skutočnosť, že údajne konala pod rozhodujúcim vplyvom svojej materskej spoločnosti, je len podružným odôvodnením.

200 Žalobkyňa uvádza, že spoločnosti Taes a Deltafina patria k skupine spoločností, ktorých hospodárska a finančná sila zďaleka prevyšuje hospodársku a finančnú silu skupiny Dimon. Východisková suma pokuty týchto dvoch spoločností teda mala byť tiež zvýšená na účely odstrašenia.

201 Žalobkyňa dodáva, že zásada rovnosti zaobchádzania bola porušená, aj keby bolo potrebné súhlasiť s tým, že Komisia mohla stanoviť násobiteľ len s prihliadnutím k obratu podnikov, ktoré boli vyhlásené za zodpovedné za porušenie. Žalobkyňa totiž podotýka, že Komisia pri použití násobiteľa na východiskovú sumu pokuty spoločnosti Taes nevzala do úvahy obrat dosiahnutý spoločnosťou Deltafina, aj keď sa spoločnosť Deltafina na porušení tiež podieľala.

202 Žalobkyňa subsidiárne žiada Všeobecný súd, aby znížil násobiteľ, ktorý bol použitý na východiskovú sumu jej pokuty, a to z dôvodu, že je neprimeraný v porovnaní s násobiteľom použitým v prípade spoločnosti WWTE.

203 S ohľadom na vyššie uvedené úvahy žalobkyňa žiada Všeobecný súd, aby zmenil výpočet pokuty, ktorá jej bola uložená, a to zrušením násobiteľa alebo subsidiárne jeho znížením.

204 Komisia spochybňuje, že by porušila zásadu rovnosti zaobchádzania tým, že použila násobiteľ na východiskovú sumu stanovenú pre žalobkyňu, ale nie na východiskovú sumu stanovenú pre spoločnosť Taes a spoločnosť Deltafina.

2. *Posúdenie Všeobecným súdom*

205 Pokiaľ ide o pojem odstrašenie, treba pripomenúť, že je jednou z okolností, ktoré sa majú zohľadniť pri výpočte výšky pokuty. Podľa ustálenej judikatúry je totiž cieľom pokút uložených za porušenie článku 81 ES, ako sú pokuty stanovené v článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, potrestať protiprávne úkony dotknutých podnikov, ako aj odstrašiť tak dotknuté podniky, ako aj ďalšie hospodárske subjekty od budúceho porušenia pravidiel práva hospodárskej súťaže (rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2006, Showa Denko/Komisia, C-289/04 P, Zb. s. I-5859, bod 16).

206 Cieľ odstrašenia je uvedený najmä v bode 1 A štvrtom odseku usmernení, podľa ktorého „je nevyhnutné stanoviť pokutu na úroveň, ktorá zabezpečí, aby mala pokuta dostatočne odstrašujúci účinok“.

207 Treba tiež pripomenúť, že veľkosť a ekonomická sila dotknutého podniku sú faktormi, ktoré možno zohľadniť na účely výpočtu pokuty, a teda určenia „násobiteľa“, ktorý jej má zabezpečiť odstrašujúci účinok (pozri rozsudok Showa Denko/Komisia, už citovaný v bode 205 vyššie, body 16 a 29 a tam citovanú judikatúru).

208 Zohľadnenie veľkosti a celkových zdrojov dotknutého podniku s cieľom zabezpečiť pokute odstrašujúci účinok pokuty spočíva v zamýšľanom účinku na uvedený podnik, takže sankcia nemôže byť zanedbateľná najmä s ohľadom na finančnú silu tohto podniku.

209 Súdny dvor preto dospel k záveru, že Súd prvého stupňa dôvodne usúdil, že podnik vďaka svojmu „obrovskému" celkovému obratu v porovnaní s obratom ostatných členov kartelu ľahšie zhromaždí prostriedky potrebné na zaplatenie pokuty, čo z pohľadu jej dostatočného odstrašujúceho účinku odôvodňovalo použitie násobiteľa (rozsudok Showa Denko/Komisia, už citovaný v bode 205 vyššie, bod 18). Súdny dvor dospel k tomuto záveru potom, ako pripomenul, že už zdôraznil význam zohľadnenia svetového obratu každého podniku zúčastneného na karteli na účely stanovenia výšky pokuty (pozri rozsudok Showa Denko/Komisia, už citovaný v bode 205 vyššie, bod 17 a tam citovanú judikatúru).

210 Komisia v prejednávanej veci použila násobiteľ 2 (teda zvýšenie o 100 %) na východiskovú sumu pokuty stanovenú pre žalobkyňu a násobiteľ 1,5 (teda zvýšenie o 50 %) na východiskovú sumu pokuty stanovenú pre spoločnosť WWTE, pričom vychádzala z veľkosti skupín, ku ktorým títo dvaja spracovatelia patria, ako aj z ich „veľkosti v porovnaní s ostatnými spracovateľmi" (odôvodnenie č. 423 napadnutého rozhodnutia). Pri posudzovaní veľkosti týchto skupín vzala Komisia do úvahy konsolidovaný obrat dosiahnutý v roku 2003 spoločnosťou stojacou na čele uvedených skupín (rovnaké odôvodnenie).

211 Podľa odôvodnenia č. 422 napadnutého rozhodnutia malo toto zvýšenie zaistiť pokute dostatočný odstrašujúci účinok. Komisia sa totiž domnievala, že východisková suma pokuty, ktorá odráža len postavenie na trhu, nie je v prípade žalobkyne a WWTE dostatočne odstrašujúca. V tomto ohľade Komisia uviedla, že aj keď tieto dve spoločnosti majú na španielskom trhu surového tabaku len pomerne malé trhové podiely, patria k nadnárodným spoločnostiam so „značnou hospodárskou a finančnou silou"

a „okrem toho konali pod rozhodujúcim vplyvom svojich príslušných materských spoločností“ (druhá a tretia veta rovnakého odôvodnenia).

212 Argumentácia predložená žalobkyňou nie je skutkovo podložená a chýba jej právny základ.

213 Po prvé Komisia na rozdiel od tvrdenia žalobkyne nezvýšila východiskovú sumu pokuty, aby jej zaistila dostatočný odstrašujúci účinok, iba na základe toho, že žalobkyňa patrí k skupine spoločností so značnou hospodárskou a finančnou silou. Týmto zvýšením síce mali byť zohľadnené veľkosť a celkové zdroje skupiny Dimon, Komisia však takto postupovala len preto, lebo žalobkyňa nielenže patrila k tejto skupine, ale navyše tvorila so spoločnosťou stojacou na čele tejto skupiny jeden hospodársky subjekt, alebo inak povedané jeden a ten istý podnik v zmysle článku 81 ES. Je totiž potrebné konštatovať, že s ohľadom na judikatúru pripomenutú v bodoch 99 až 103 a v odôvodneniach č. 377 až 386 napadnutého rozhodnutia, v ktorých chcela Komisia preukázať, že žalobkyňa a spoločnosť Dimon spolu tvoria jeden a ten istý podnik, musia byť posledné dve vety odôvodnenia č. 422 napadnutého rozhodnutia (pozri bod 211 vyššie) vykladané spoločne a nemožno ich chápať inak než v tomto zmysle.

214 Po druhé, keď Komisia, ako v prejednávanej veci, používa veľkosť a celkové zdroje dotknutého podniku ako prvky posúdenia pri rozhodovaní o použití násobiteľa na účely odstrašenia, tento podnik môže zahŕňať materskú spoločnosť spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia pravidiel Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže, len

v prípade, že skutočne vykonáva na správanie uvedenej dcérskej spoločnosti rozhodujúci vplyv.

215 Podnik, ktorého veľkosť a celkové zdroje sú takto zohľadnené, nevyhnutne splýva s podnikom v zmysle článku 81 ES, ako ho definuje judikatúra. Ako už bolo uvedené v bode 208 vyššie, zohľadnenie týchto skutočností na zaistenie dostatočného odstrašujúceho účinku pokuty spočíva v zamýšľanom účinku na podnik, ktorému sa táto pokuta ukladá. Sledovaným cieľom je zaručiť účinnosť pokuty prispôsobením jej výšky s prihliadnutím k celkovým zdrojom uvedeného podniku a k jeho schopnosti uvoľniť nevyhnutné prostriedky na jej zaplatenie. V prípade, že sa spoločnosť, ktorá sa dopustila porušenia, správa na trhu samostatne, a teda sama osebe tvorí podnik, sa však tento cieľ môže s ohľadom na túto samostatnosť logicky týkať len uvedenej skutočnosti, a nie aj ďalších spoločností zo skupiny, do ktorej by patrila. Pokiaľ by Komisia mala v takom prípade zohľadniť veľkosť a hospodársku silu uvedenej skupiny pri rozhodovaní o použití násobiteľa na účely odstrašenia, nielenže by očakávaný odstrašujúci účinok dopadal na iný subjekt než na podnik zodpovedný za porušenie, ale navyše by pokuta mohla byť neprimeraná najmä s ohľadom na finančnú schopnosť tohto podniku, a to v rozpore so zásadou proporcionality.

216 Po tretie treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je zásada rovnosti zaobchádzania porušená len vtedy, ak sa s porovnateľnými situáciami zaobchádza odlišne alebo s odlišnými situáciami rovnako, pokiaľ nie je také zaobchádzanie objektívne odôvodnené (rozsudky Sermide, už citovaný v bode 133 vyššie, bod 28, a BPB de Eendracht/Komisia, už citovaný v bode 133 vyššie, bod 309).

217 V prejednávanej veci sa žalobkyňa na jednej strane a spoločnosti Taes a Deltafina na druhej strane nenachádzali v porovnateľných situáciách, lebo voči materskej spoločnosti prvej uvedenej spoločnosti bola na rozdiel od materských spoločností spoločnosti Taes a spoločnosti Deltafina vyvodená solidárna zodpovednosť za porušenie, ktorého sa dopustila jej dcérska spoločnosť, pretože na jej obchodnú politiku skutočne vykonávala rozhodujúci vplyv (pozri odôvodnenia č. 18 a 375 až 386, ako aj body 32 až 36 vyššie). Na základe zásad pripomenutých v bodoch 99 až 103 vyššie teda boli žalobkyňa a spoločnosť Dimon považované za spoločnosti tvoriace jeden a ten istý podnik v zmysle článku 81 ES, ktorého veľkosť a celkové zdroje boli určujúce pre použitie násobiteľa na účely odstrašenia.

218 Z rovnakých dôvodov nemôže žalobkyňa Komisii vytýkať, že nezohľadnila obrat spoločnosti Deltafina na účely použitia násobiteľa na východiskovú sumu pokuty spoločnosti Taes. Komisia sa totiž nikdy nedomnievala, že by spoločnosť Deltafina bola schopná vykonávať rozhodujúci vplyv na správanie svojej sesterskej spoločnosti Taes, a tým skôr že by taký vplyv skutočne vykonávala. Vzhľadom na to, že tieto dve spoločnosti neboli považované za spoločnosti tvoriace spoločne jeden hospodársky subjekt, nemohli byť veľkosť a celkové zdroje prvej z nich zohľadnené pri rozhodovaní o použití násobiteľa na účely odstrašenia na východiskovú sumu druhej z nich.

219 Po štvrté možno z jednoduchého porovnania obratu spoločnosti Dimon v roku 2003, ktorý predstavoval 1 271 700 000 USD, a obratu dosiahnutého v tom istom roku spoločnosťou SCC, najvyššou materskou spoločnosťou spoločnosti WWTE, ktorý predstavoval 993 716 000 USD, vyvodiť záver, že násobiteľ 2 použitý v prípade spoločnosti Dimon nie je zjavne neprimeraný v porovnaní s násobiteľom 1,5 použitým v prípade spoločnosti WWTE.

220 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že druhý žalobný dôvod treba zamietnuť ako nedôvodný a že preto nie je potrebné zrušiť alebo znížiť násobiteľ použitý na účely odstrašenia na východiskovú sumu pokuty uloženej žalobkyni.

C — O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery

1. *Tvrdenia účastníkov konania*

221 Žalobkyňa tvrdí, že svoju účasť na porušení ukončila, akonáhle Komisia zasiahla, a Komisii vytýka, narušila jej legitímnu dôveru, keď pri určovaní výšky pokuty, ktorá jej mala byť uložená, túto poľahčujúcu okolnosť nezohľadnila podľa bodu 3 usmernení a svojej rozhodovacej praxe.

222 Žalobkyňa v replike uviedla, že aj keď má Komisia v rámci nariadenia č. 1/2003 určitú mieru voľnej úvahy pri stanovovaní výšky pokút, neznamená to, že by sa mohla odchýliť od pravidiel, ktoré si sama stanovila, v danom prípade od pravidiel upravených v usmerneniach. Žalobkyňa uznáva, že Komisia nie je povinná automaticky znížiť pokutu ani zohľadniť poľahčujúcu okolnosť, ale domnieva sa, že pokiaľ naproti tomu jestvujú indície o existencii takej okolnosti, musí ju zohľadniť a vo svojom rozhodnutí musí uviesť dôvody, pre ktoré sa domnieva, že uvedená okolnosť odôvodňuje alebo neodôvodňuje zníženie pokuty.

223 Podľa žalobkyne okrem toho Komisia nemôže tvrdiť, že ukončenie porušenia, akonáhle Komisia zasiahla, nie je vhodné považovať za poľahčujúcu okolnosť, pokiaľ ide o závažné a úmyselné porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, ani že toto ukončenie malo pozitívny účinok na dĺžku trvania uvedeného porušenia.

224 S ohľadom na vyššie uvedené úvahy žalobkyňa žiada Všeobecný súd, aby znížil pokutu, ktorá jej bola uložená.

225 Komisia tieto tvrdenia žalobkyne odmieta.

2. *Posúdenie Všeobecným súdom*

226 Žalobkyňa Komisii v žalobe vytýka, že v jej prípade nezohľadnila ako poľahčujúcu okolnosť skutočnosť, na ktorú poukázala vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách, a to že porušenie ukončila, akonáhle Komisia zasiahla.

227 V tomto ohľade treba pripomenúť, že Komisia musí pri stanovení výšky pokút v zásade postupovať v súlade s ustanoveniami svojich vlastných usmernení. V usmerneniach sa však neuvádza, že Komisia musí vždy samostatne brať do úvahy každú z poľahčujúcich okolností vymenovaných v bode 3 týchto usmernení a nie je povinná automaticky priznať dodatočné zníženie z tohto dôvodu, pričom primeraná povaha prípadného zníženia pokuty z dôvodu poľahčujúcich okolností musí byť posúdená z celkového hľadiska pri zohľadnení všetkých relevantných okolností. Prijatie usmernení totiž nezbavilo relevantnosti skoršiu judikatúru, podľa ktorej Komisia disponuje voľnou úvahou a tá jej umožňuje zohľadniť niektoré skutočnosti pri stanovovaní výšky

pokút, ktoré zamýšľa uložiť, v závislosti najmä od okolností konkrétneho prípadu. V prípade neexistencie záväzného ustanovenia v usmerneniach, pokiaľ ide o poľahčujúce okolnosti, ktoré možno zohľadniť, teda treba predpokladať, že Komisia si ponechala určitú mieru voľnej úvahy na celkové posúdenie významu prípadného zníženia výšky pokút z dôvodu poľahčujúcich okolností (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Zb. s. II-5169, bod 473 a tam citovanú judikatúru).

228 Podľa bodu 3 tretej zarážky usmernení „ukončenie porušovania, akonáhle zasiahne Komisia (konkrétne v prípadoch, keď realizuje prešetrovanie)“ patrí medzi poľahčujúce okolnosti.

229 Podľa ustálenej judikatúry však toto ukončenie porušovania môže logicky zakladať poľahčujúcu okolnosť iba vtedy, keď existujú dôvodné predpoklady, že uvedenými zásahmi sa dotknuté podniky vyzvali, aby nepokračovali v konaní, ktoré je v rozpore s hospodárskou súťažou, a toto ustanovenie usmernení sa nevzťahuje na prípad, keď porušenie skončilo pred prvými zásahmi Komisie (rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004, Dalmine/Komisia, T-50/00, Zb. s. II-2395, body 328 a 329, potvrdený v odvolacom konaní rozsudkom Súdneho dvora z 25. januára 2007, Dalmine/Komisia, C-407/04 P, Zb. s. I-829, bod 158).

230 V prejednávanej veci bolo pritom porušenie ukončené 10. augusta 2001, teda pred dátumom prvých prešetrovaní vykonaných Komisiou, ktoré sa v danom prípade uskutočnili 3. októbra 2001. Z odôvodnenia č. 432 napadnutého rozhodnutia totiž vyplýva, že aj keď spracovatelia vyhlásili, že ich kartel prestal existovať k poslednému uvedenému dátumu, Komisia považovala za dátum skončenia porušenia prvý uvedený dátum, a to z dôvodu, že „posledným dôkazom“, ktorý mala k dispozícii, bolo stretnutie 10. augusta 2001 uvedené v odôvodnení č. 260 napadnutého rozhodnutia.

Toto ukončenie preto nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou na účely stanovenia výšky pokuty.

231 Treba dodať, že aj keby sa Komisia domnievala, že porušenie bolo ukončené v ten istý deň, ako vykonala svoje prvé prešetrovania, bola by úplne oprávnená nezohľadniť okolnosť, na ktorú žalobkyňa poukázala. Zníženie pokuty z dôvodu ukončenia porušovania, len čo zasiahne Komisia, totiž nemôže byť automatické, ale závisí od posúdenia okolností konkrétneho prípadu Komisiou v rámci jej voľnej úvahy. V tejto súvislosti bude uplatnenie tohto ustanovenia usmernení v prospech podniku zvlášť primerané v situácii, keď protisúťažná povaha predmetného konania nie je zjavná. Naopak, jeho uplatnenie bude v zásade menej vhodné v situácii, keď je povaha tohto konania zreteľne protisúťažná, pokiaľ to je preukázané (rozsudky Súdu prvého stupňa z 11. marca 1999, Aristrain/Komisia, T-156/94, Zb. s. II-645, bod 138, a z 8. júla 2004, Mannesmannröhren-Werke/Komisia, T-44/00, Zb. s. II-2223, bod 281).

232 V prejednávanej veci pritom neexistujú nijaké pochybnosti o protisúťažnej povahe správania žalobkyne. Kartel spracovateľov, ktorého cieľom je určovanie cien a rozdelenie trhu (pozri odôvodnenia č. 278 až 317 napadnutého rozhodnutia), je totiž klasickým a obzvlášť závažným typom porušenia (pozri odôvodnenia č. 409 až 411 napadnutého rozhodnutia) porušujúcim právo hospodárskej súťaže a je správaním, na ktorého protiprávnosť Komisia mnohokrát od svojich prvých zásahov v danej veci poukazovala. Skutočnosť, že tento kartel mal aj svoju tajnú časť, okrem toho potvrdzuje, že žalobkyňa si bola plne vedomá protiprávnosti svojho právania.

233 Žalobkyňa v replike uvádza novú výhradu založenú na tom, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nevysvetlila, prečo sa nedomnievala, že údajná poľahčujúca okolnosť nemá byť v prejednávanej veci zohľadnená.

234 Z rovnakých dôvodov, aké sú uvedené v bode 182 vyššie, sa treba domnievať, že skutočnosť, že žalobkyňa túto výhradu uviedla prvý krát až v štádiu repliky, nevedie k tomu, že by ju Všeobecný súd v prejednávanej veci nemohol skúmať.

235 Táto výhrada však neobstojí.

236 Podľa ustálenej judikatúry totiž platí, že Komisia je síce na základe článku 253 ES povinná odôvodniť svoje rozhodnutia uvedením skutkových okolností, od ktorých závisí odôvodnenie rozhodnutia a úvahy, ktoré ju viedli k jeho prijatiu, toto ustanovenie však nepožaduje, aby Komisia prejednávala všetky skutkové a právne okolnosti, ktoré sa preberali v priebehu správneho konania (rozsudok Súdneho dvora z 9. novembra 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Komisia, 322/81, Zb. s. 3461, body 14 a 15, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Fiskeby Board/Komisia, T-319/94, Zb. s. II-1331, bod 127). Bolo tak už rozhodnuté, že Komisia nie je povinná sa vyjadrovať k tým skutočnostiam, ktoré s vecou zjavne nesúvisia, sú bezvýznamné alebo jednoznačne druhoradé (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 2005, Corsica Ferries France/Komisia, T-349/03, Zb. s. II-2197, bod 64). Rovnaké riešenie sa použije, pokiaľ je podobne ako v prejednávanej veci dôvod, prečo nemôže byť okolnosť, na ktorú žalobkyňa poukázala v rámci správneho konania, kvalifikovaná ako poľahčujúca, ľahko pochopiteľný (pozri v tejto súvislosti body 229 až 232 vyššie).

237 Zo všetkých úvah, ktoré boli uvedené vyššie vyplýva, že tretí žalobný dôvod treba zamietnuť ako nedôvodný, a že preto nie je potrebné priznať žalobkyni ďalšie zníženie na základe poľahčujúcich okolností.

D — *O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení oznámenia o spolupráci, ako aj zásad proporcionality, ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania*

1. *Tvrdenia účastníkov konania*

238 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila oznámenie o spolupráci, ako aj zásady proporcionality, ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania tým, že jej na základe bodu D druhého odseku tohto oznámenia znížila pokutu o nižšiu sumu než spoločnostiam WWTE, Cetarsa a Taes.

239 Žalobkyňa sa predovšetkým domnieva, že Komisia nemôže toto rozdielne zaobchádzanie odôvodňovať tvrdením, že žalobkyňa spochybnila niektoré skutkové zistenia uvedené v oznámení o výhradách a tajnú povahu dohôd o cenách medzi spracovateľmi.

240 V tomto ohľade po prvé uvádza, že vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách iba vyjasnila niektoré skutkové okolnosti, ktoré boli v oznámení o výhradách prezentované nejasne alebo nesprávne. Žalobkyňa konkrétne tvrdí, že nikdy nevyhlasovala, že by sa dohody o maximálnych priemerných cenách uzavreté spracovateľmi a dohody o minimálnych priemerných cenách uzavreté zástupcami výrobcov navzájom neutralizovali. Žalobkyňa dodáva, že úradník poverený vypočutím vo svojej záverečnej správe sám konštatoval, že oznámenie o výhradách je obsahuje určité nejasnosti a že vďaka vysvetleniu, ktoré spracovatelia podali vo svojej odpovedi na toto oznámenie o výhradách a pri vypočutí, mohla Komisia v niekoľkých bodoch „vyjasniť smerovanie“ svojho návrhu rozhodnutia.

241 Žalobkyňa po druhé tvrdí, že vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách nespochybnila tajnú povahu dohôd o maximálnych priemerných cenách „ako takých“. Podľa svojich slov len spresnila, že „výsledok“ vyjednávania spracovateľov, teda maximálna priemerná cena, na ktorej sa dohodli na začiatku každej sezóny a ktorú navrhovali pri kolektívnom vyjednávaní s poľnohospodárskymi združeniami a zoskupeniami výrobcov, bol v odvetví produkcie nevyhnutne známy. Žalobkyňa spresňuje, že inak povedané „odkazovala na to, že verejnosť poznala výšku maximálnej priemernej kúpnej ceny dohodnutej spracovateľmi na začiatku roka, ktorá sa zákonite stala verejne známou cenou, akonáhle bola pri vyjednávaní s [poľnohospodárskymi združeniami a zoskupeniami výrobcov] navrhnutá ako maximálna suma, za ktorú boli spracovatelia ochotní nakupovať tabak“.

242 Ďalej žalobkyňa tvrdí, že Komisia nesprávne uplatnila oznámenie o spolupráci a porušila zásadu proporcionality.

243 V tomto ohľade žalobkyňa po prvé uvádza, že Komisia postupovala neprávne, keď v jej prípade nepoužila bod D ods. 2 druhú zarážku oznámenia o spolupráci, pričom v odôvodnení č. 454 napadnutého rozhodnutia tvrdila, že žalobkyňa podstatným spôsobom spochybnila niektoré skutkové zistenia uvedené v oznámení o výhradách, a z tohto dôvodu jej odmietla priznať zníženie pokuty na základe tohto ustanovenia.

244 Žalobkyňa po druhé tvrdí, že s Komisiou aktívne spolupracovala od okamihu, keď Komisia vykonala svoje prešetrovania. Žalobkyňa spresňuje, že informácie a vysvetlenia, ktoré Komisii poskytla, jej umožnili ľahšie pochopiť fungovanie trhu a konkrétne správanie účastníkov a vyjasniť niektoré zásadné aspekty porušenia. Žalobkyňa sa domnieva, že jej preto mala Komisia na základe bodu D ods. 2 prvej zarážky oznámenia o spolupráci znížiť pokutu o viac než 20 %.

245 Žalobkyňa sa po tretie domnieva, že mala právo na rovnaké zníženie pokuty, aké bolo poskytnuté spoločnosti Taes, teda o 40 %, lebo táto spoločnosť neoznámila Komisii informácie, ktorých hodnota by bola vyššia než hodnota informácií, ktoré poskytla žalobkyňa.

246 Žalobkyňa subsidiárne tvrdí, že jej mala byť pokuta znížená prinajmenšom o rovnaký percentuálny podiel ako spoločnostiam Cetarsa a WWTE, teda o 25 %, lebo Komisia nepochopila správne jej vysvetlenie v súvislosti s tajnou povahou dohôd o priemerných cenách.

247 Komisia sa domnieva, že štvrtý žalobný dôvod treba zamietnuť ako nedôvodný.

248 Komisia po prvé spochybňuje tvrdenie žalobkyne, že vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách iba poskytla niekoľko detailných spresnení k skutkovým zisteniam uvedeným v tomto oznámení. Podľa Komisie žalobkyňa v skutočnosti spochybnila niektoré dôležité aspekty uvedených skutkových zistení. Žalobkyňa podľa nej konkrétne poprela tajnú povahu dohôd o (maximálnej) priemernej dodacej cene uzavretých spracovateľmi a obhajovala stanovisko, že tieto dohody nešli nad rámec dohôd uzavretých zástupcami výrobcov.

249 Komisia po druhé tvrdí, že bod D ods. 2 oznámenia o spolupráci použila správne a že zásadu proporcionality neporušila.

250 Komisia po tretie spochybňuje, že by porušila zásadu rovnosti zaobchádzania tým, že spoločnostiam Taes, Cetarsa a WWTE znížila pokutu o viac percent než žalobkyni. Komisia uvádza, že informácie, ktoré jej poskytla spoločnosť Taes, jej okrem iného umožnili preukázať účasť spoločnosti Deltafina na predmetných obmedzujúcich postupoch a že žalobkyňa nepredložila nové rozhodujúce skutočnosti, ale nanajvýš

„detaily k už známym skutočnostiam“. Komisia dodáva, že spoločnosti Taes, Cetarsa a WWTE na rozdiel od žalobkyne nepopreli tajnú povahu dohôd o (maximálnej) priemernej dodacej cene uzatvorených spracovateľmi. Komisia nakoniec uvádza, že spoločnosť Taes na rozdiel od žalobkyne nespochybnila niektoré ďalšie skutkové zistenia uvedené v oznámení o výhradách.

2. *Posúdenie Všeobecným súdom*

251 Predtým, ako budú preskúmané jednotlivé tvrdenia uvedené žalobkyňou, treba uviesť niekoľko všeobecných úvah.

252 Je vhodné pripomenúť, že Komisia má širokú právomoc voľnej úvahy, pokiaľ ide o metódu výpočtu pokút, a v tejto súvislosti môže zohľadniť viacero prvkov, ku ktorým patrí aj spolupráca dotknutých podnikov počas vyšetrovania vedeného službami tejto inštitúcie. Komisia v tejto súvislosti disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri posúdení kvality a užitočnosti spolupráce poskytnutej podnikom, okrem iného v porovnaní s príspevkami iných podnikov (rozsudok Súdneho dvora z 10. mája 2007, SGL Carbon/Komisia, C-328/05 P, Zb. s. I-3921, body 81 a 88).

253 Na odôvodnenie zníženia výšky pokuty na základe spolupráce musí konanie podniku uľahčiť úlohu Komisie pozostávajúcu zo zisťovania a sankcionovania porušení pravidiel hospodárskej súťaže (pozri rozsudok JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 110 vyššie, bod 499 a tam citovanú judikatúru) a svedčiť o skutočnom duchu spolupráce (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 99 vyššie, body 395 a 396).

254 Komisia v oznámení o spolupráci spresnila podmienky, za ktorých môžu byť podniky, ktoré s ňou v priebehu jej vyšetrovania kartelu spolupracujú, oslobodené od pokuty alebo im môže byť znížená výška pokuty, ktorú by inak museli zaplatiť (pozri bod A ods. 3 oznámenia o spolupráci).

255 Bod D oznámenia o spolupráci s názvom „Podstatné zníženie výšky pokuty“ stanovuje:

„1. Ak podnik spolupracuje bez splnenia všetkých podmienok uvedených v [bodoch] B a C, poskytne sa mu zníženie od 10 do 50 % výšky pokuty, ktorá by mu bola uložená, keby nespolupracoval.

2. Môže ísť o prípady, keď:

— pred zaslaním oznámenia o výhradách podnik poskytne Komisii informácie, dokumenty alebo iné dôkazy, ktoré prispievajú k potvrdeniu existencie porušenia,

— po doručení oznámenia o výhradách podnik informuje Komisiu, že nepopiera vecnú správnosť skutkových zistení, na ktorých Komisia zakladá svoje obvinenia.“ [*neoficiálny preklad*]

256 V prejednávanej veci treba poukázať na skutočnosť, že je nesporné, že v súlade s tým, čo bolo konštatované v odôvodnení č. 450 napadnutého rozhodnutia žalobkyňa nespĺňala podmienky na použitie bodov B a C oznámenia o spolupráci, takže jej správanie muselo byť posudzované z hľadiska bodu D uvedeného oznámenia.

257 Jednotlivé tvrdenia, ktoré žalobkyňa uvádza v rámci tohto žalobného dôvodu, možno rozdeliť na dve časti. Prvá časť sa týka nepoužitia bodu D ods. 2 druhej zarážky oznámenia o spolupráci na žalobkyňu. Druhá časť sa týka kvality spolupráce zo strany žalobkyne v porovnaní s kvalitou spolupráce zo strany spoločností Taes, Cetarsa a WWTE.

a) O neuplatnení bodu D ods. 2 druhej zarážky oznámenia o spolupráci na žalobkyňu

258 V odôvodnení č. 454 napadnutého rozhodnutia poskytla Komisia žalobkyni zníženie pokuty o 20 % len na základe prvej zarážky bodu D ods. 2 oznámenia o spolupráci. Z tohto odôvodnenia v spojení s odôvodnením č. 453 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že napriek tomu, že žalobkyňa vo všeobecnosti vyhlásila, že vecnú správnosť skutkových zistení, na ktorých sa zakladá jej obvinenie, nespochybňuje, Komisia na ňu odmietla uplatniť druhú zarážku toho istého bodu, a to z dvoch dôvodov.

259 Po prvé tvrdenie žalobkyne, že dohody spracovateľov o (maximálnych) priemerných dodacích cenách na jednej strane a dohody výrobcov a spracovateľov o minimálnych priemerných cenách za každé zoskupenie výrobcov na druhej strane boli rovnaké, a že sa teda potenciálne protisúťažné dôsledky správania spracovateľov a výrobcov navzájom neutralizovali, podľa Komisie nezodpovedá skutkovému stavu. Komisia v tomto ohľade odkázala na strany 18 až 45 odpovede žalobkyne na oznámenie o výhradách.

260 Treba konštatovať, že vyššie uvedené strany odpovede žalobkyne na oznámenie o výhradách také tvrdenie neobsahujú. Napokon keď bola Komisia v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzvaná na označenie častí tejto odpovede, v ktorých má byť toto tvrdenie obsiahnuté, Komisia pripustila, že tam nebolo výslovne formulované, ale že nepriamo vyplývalo z niektorých argumentov, ktoré tam žalobkyňa uviedla. V odpovedi na otázku, ktorú jej Všeobecný súd v tejto súvislosti položil, Komisia toto vysvetlenie na pojednávaní zopakovala.

261 Aj keby Komisia mohla na základe jednoduchého nepriameho tvrdenia preukázať, že bola spochybnená vecná správnosť skutkových zistení v zmysle bodu D ods. 2 druhej zarážky oznámenia o spolupráci, v prejednávanej veci nemožno z argumentov, na ktoré Komisia odkazuje, vyvodiť, že žalobkyňa tvrdila, že obe kategórie dohôd uvedené v bode 259 vyššie boli rovnaké a že sa preto potenciálne protisúťažné dôsledky správania spracovateľov a výrobcov navzájom neutralizujú. Uvedenými tvrdeniami totiž chcela žalobkyňa iba vyjadriť názor, že aj keby dohody spracovateľov o (maximálnych) priemerných dodacích cenách neexistovali, hospodárska súťaž by na trhu nebola dokonalá, pretože poľnohospodárske združenia a zoskupenia výrobcov sa navzájom dohodli na priemerných predajných cenách surového tabaku, o ktorých potom kolektívne vyjednávali so spracovateľmi. Taký názor o účinkoch kartelu na trh nemožno v nijakom prípade rozumne považovať za spochybnenie „vecnej správnosti skutkových zistení“ v zmysle vyššie citovaného ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. júla 2003, Archer Daniels Midland et Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, T-224/00, Zb. s. II-2597, bod 366). Predovšetkým treba povedať, že žalobkyňa svojimi tvrdeniami nijako nespochybnila samotnú existenciu dotknutých dohôd. Je potrebné dodať, že niekoľko spresnení poskytnutých žalobkyňou na stranách 18 až 45 jej odpovede na oznámenie o výhradách bolo v napadnutom rozhodnutí výslovne zohľadnených (pozri najmä odôvodnenia č. 75, 82 a 201 napadnutého rozhodnutia).

262 Po druhé žalobkyňa podľa Komisie poprela tajnú povahu dohôd spracovateľov o (maximálnej) priemernej dodacej cene.

263 V tomto ohľade treba konštatovať, že žalobkyňa skutočne vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách také stanovisko jednoznačne obhajovala. Na strane 8 tejto odpovede predovšetkým vyhlásila, že „[spracovatelia] nikdy neprijali tajné dohody o priemerných cenách mimo kolektívneho vyjednávania s vyjednávacou platformou v odvetví produkcie". Vysvetlenie, ktoré sa žalobkyňa usiluje k tomuto vyhláseniu poskytnúť vo svojich písomných dokumentoch (pozri bod 241 vyššie), spočíva iba na umelom odlíšení a nie je presvedčivé.

264 Keďže uvedené vyhlásenie vôbec nezodpovedá skutočnosti a keďže skutočnosť, že kartel spracovateľov obsahoval tajnú časť, mala v štruktúre napadnutého rozhodnutia veľký význam, Komisia sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že žalobkyňa formulovaním tohoto vyhlásenia spochybnila vecnú správnosť skutkových zistení v zmysle bodu D ods. 2 druhej zarážky oznámenia o spolupráci.

b) O kvalite spolupráce zo strany žalobkyne v porovnaní s kvalitou spolupráce zo strany spoločností Taes, Cetarsa a WWTE

265 Po prvé žalobkyňa nemôže tvrdiť, že jej mala byť na základe bodu D ods. 2 oznámenia o spolupráci pokuta znížená o rovnakú sumu ako spoločnosti Taes.

266 Pokiaľ totiž ide o použitie druhej zarážky tohto bodu D ods. 2, spoločnosť Taes na rozdiel od žalobkyne vecnú správnosť skutkových zistení nijako nespochybnila.

267 Pokiaľ ide ďalej o použitie prvej zarážky uvedeného bodu D ods. 2, zo spisu jasne vyplýva, že spolupráca zo strany spoločnosti Taes bola kvalitnejšia a užitočnejšia než spolupráca zo strany žalobkyne. Informácie poskytnuté žalobkyni tak síce boli užitočné, z veľkej časti však len potvrdzovali alebo vyjasňovali skutočnosti, ktoré už mala Komisia k dispozícii, a mali teda nízku pridanú hodnotu, zatiaľ čo spoločnosť Taes navyše poskytla nové rozhodujúce skutočnosti, ktoré umožnili preukázať zodpovednosť spoločnosti Deltafina pri spáchaní porušenia.

268 V tejto súvislosti nemôže žalobkyňa platne poukazovať – ako to robí v žalobe – na odpovede, ktoré poskytla na žiadosti o informácie, ktoré jej boli zaslané Komisiou na základe článku 11 nariadenia č. 17. Dokumenty predložené Komisii v odpovedi na žiadosť o informácie sa totiž poskytujú na základe zákonnej povinnosti a nemožno ich zohľadniť podľa oznámenia o spolupráci, hoci môžu slúžiť na preukázanie existencie protisúťažného správania proti podniku, ktorý ich poskytol, alebo proti inému podniku (rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2007, BASF a UCB/Komisia, T-101/05 a T-111/05, Zb. s. II-4949, bod 111).

269 Po druhé žalobkyňa nemôže ani požadovať rovnaké zníženie pokuty, aké bolo poskytnuté spoločnostiam Cetarsa a WWTE. Tieto spoločnosti totiž na rozdiel od žalobkyne nepopreli tajnú povahu dohôd spracovateľov o (maximálnej) priemernej dodacej cene. Treba tiež uviesť, že Komisia síce v napadnutom rozhodnutí spoločnostiam Cetarsa a WWTE vytýkala, že vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách uviedli rovnaké tvrdenie, aké je uvedené v bode 259 vyššie, ale vo veciach, v ktorých boli vydané

rozsudky z 3. februára 2011, Cetarsa/Komisia (T-33/05, neuverejnený v Zbierke, bod 271), a z 8. marca 2011, World Wide Tobacco España/Komisia (T-37/05, neuverejnený v Zbierke, bod 197), dospel Všeobecný súd rovnako ako v prejednávanej veci k záveru, že sa pritom nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia.

270 Z vyššie uvedeného vyplýva, že štvrtý žalobný dôvod sa musí zamietnuť ako nedôvodný s výnimkou časti, v ktorej sa týka tvrdenia uvedeného v bode 259 vyššie, ktoré Komisia nesprávne pripísala žalobkyni.

E — *O určení konečnej sumy pokuty*

271 Za týchto okolností prislúcha Všeobecnému súdu, aby určil primerané zníženie pokuty. V rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci sa Všeobecný súd domnieva, že žalobkyni treba z dôvodu jej spolupráce priznať dodatočné zníženie pokuty o 5 % k už priznanému 20 %-nému zníženiu. Je teda potrebné uplatniť 25 %-né zníženie pokuty po uplatnení pravidla hornej hranice 10 % obratu, teda 3 240 000 eur, čo vedie k stanoveniu konečnej sumy uloženej pokuty na 2 430 000 eur.

O trovách

272 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa odseku 3 prvého pododseku toho istého ustanovenia môže Všeobecný súd rozdeliť náhradu trov konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania.

273 Keďže sa v danom prípade žalobe čiastočne vyhovelo, spravodlivým posúdením okolností prípadu je rozhodnutie, že žalobkyňa znáša deväť desatín svojich vlastných trov konania a je povinná nahradiť jednu desatinu trov konania vynaložených Komisiou, pričom Komisia znáša jednu desatinu svojich vlastných trov konania a je povinná nahradiť jednu desatinu trov konania vynaložených žalobkyňou.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Výška pokuty uloženej spoločnosti Agroexpansión, SA v článku 3 rozhodnutia Komisie K(2004) 4030 z 20. októbra 2004 v konečnom znení týkajúceho sa konania podľa článku 81 ods. 1 [ES] (vec COMP/C.38.238/B.2) – Surový tabak – Španielsko sa stanovuje na 2 430 000 eur.

2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

3. Agroexpansión znáša deväť desatín svojich vlastných trov konania a je povinná nahradiť jednu desatinu trov konania vynaložených Európskou komisiou, pričom Európska komisia znáša jednu desatinu svojich vlastných trov konania a je povinná nahradiť jednu desatinu trov konania vynaložených žalobkyňou.

Czúcz Labucka O'Higgins

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. októbra 2011.

Podpis

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu ..... II - 7013

A — Žalobkyňa a správne konanie ..... II - 7013

B — Napadnuté rozhodnutie ..... II - 7016

C — Adresáti napadnutého rozhodnutia ..... II - 7018

D — Určenie výšky pokút ..... II - 7023

1. Východisková suma pokút ..... II - 7024

2. Základná čiastka pokút ..... II - 7027

3. Priťažujúce a poľahčujúce okolnosti ..... II - 7028

4. Maximálna výška pokuty stanovená v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 ..... II - 7029

5. Uplatnenie oznámenia o spolupráci ..... II - 7030

6. Konečná suma pokút ..... II - 7032

Konanie a návrhy účastníkov konania ..... II - 7033

Právny stav ..... II - 7035

A — O prvom dôvode založenom na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, zásad proporcionality a rovnosti zaobchádzania, ako aj na nedostatku odôvodnenia ..... II - 7036

1. O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 a zásady proporcionality, pokiaľ ide o existenciu solidárnej zodpovednosti za zaplatenie pokuty ..... II - 7037

a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 7037

b) Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 7044

O kritériách uplatnených Komisiou v napadnutom rozhodnutí na pripísanie zodpovednosti za porušenie, ktorého sa dopustila dcérska spoločnosť, jej materskej spoločnosti ..... II - 7048

O existencii jedného hospodárskeho subjektu v prípade žalobkyne a spoločnosti Dimon ..... II - 7054

— O „správach o činnosti“ a „správach z terénu“ ..... II - 7055

— O korešpondencii medzi žalobkyňou a spoločnosťou Dimon II - 7058

— O tvrdeniach, ktoré žalobkyňa uviedla na dôkaz toho, že na trhu konala samostatne ..... II - 7064

2. O tretej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení zásady rovnosti zaobchádzania a na nedostatku odôvodnenia ..... II - 7068

a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 7068

b) Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 7069

3. O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 a zásady proporcionality, pokiaľ ide o dôsledky, aké má rozsah solidárnej zodpovednosti na zaplatenie pokuty ..... II - 7071

a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 7071

b) Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 7073

B — O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti zaobchádzania ..... II - 7074

1. Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 7074

2. Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 7076

C — O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery ..... II - 7081

1. Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 7081

2. Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 7082

D — O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení oznámenia o spolupráci, ako aj zásad proporcionality, ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania ..... II - 7086

1. Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 7086

2. Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 7089

a) O neuplatnení bodu D ods. 2 druhej zarážky oznámenia o spolupráci na žalobkyňu ..... II - 7091

b) O kvalite spolupráce zo strany žalobkyne v porovnaní s kvalitou spolupráce zo strany spoločností Taes, Cetarsa a WWTE ..... II - 7093

E — O určení konečnej sumy pokuty ..... II - 7095

O trovách ..... II - 7095